

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

2 2015
ročník XI.
cena 10,- Kč

Oslavy 70. výročí osvobození

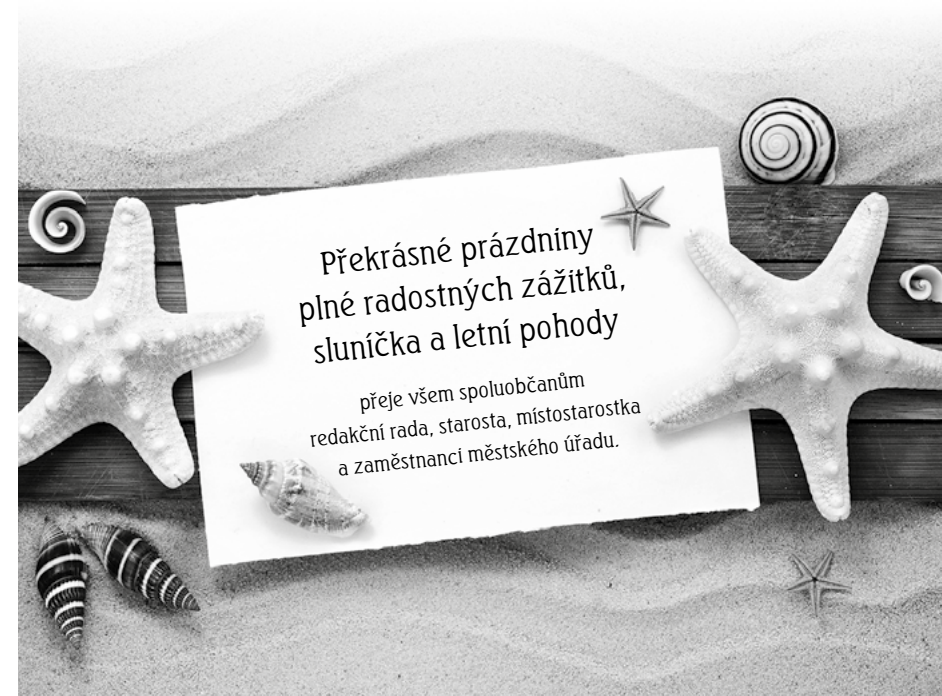
foto J. Srholec

foto na titulní straně - Den matek, M. Srhlovcová

OBSAH

Slovo starosty	2	Klobáskového krále máme v Lanžhotě.....	26
Zpráva z 3. jednání ZM.....	3	45 dnů „vzhůru nohama“	28
Pravidla ukládání tříděného odpadu	4	Bosky	32
Produkce odpadů města Lanžhot.....	5	Osady Chorvátské w Moravě 2. část	35
Na vědomost se dává.....	5	Vzpomínky na 11. duben 1945.....	37
Zdá se Vám, že to bylo včera.....	6	Dvojitý pohled na oslavy osvobození.....	46
Společenská kronika.....	8	Měli jsme hezké rekreační zařízení	47
Mons. J. Valerián se dožil 90 let.....	10	Návštěvnícké centrum zve na vycházku.....	48
Nalomená haluzečka	11	Zahradkáři na výletě	49
Nejbližší plánované akce.....	13	Pokoření vrcholu	51
Prázdniny v knihovně.....	14	Jaro u skautů.....	52
Okénko školy	15	Sobotní Uklidme Česko v Lanžhotě	53
Nejlépe zpívala Zuzka	21	Tenisté to rozjeli na všech frontách.....	54
Papír a víčka jsou naši kamarádi	22	Basketbalová sezona skončila	55
Dobří sousedé	23	Florbalisté míří do regionální ligy.....	56
Také činnost	24	Sliby.....	60
Kdo z nás si troufne na maraton?.....	25		

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

je neuvěřitelné, jak ten čas letí. Ještě nedávno nám byla zima a teď tu máme léto. Téměř tropické. Jaro jakoby ani nebylo.

Zdání ovšem klame. I když vše nebylo na první pohled vidět, práce se udělalo hodně. Ve většině případů se totiž jednalo o práce přípravné, jejichž výsledky se začínají projevovat až nyní.

První velkou stavbou, o které bych se chtěl zmínit, je rekonstrukce kanalizace a oprava vozovky v ulici U Stadionu. Je to stavba poměrně rozsáhlá a díky opravě kanalizace i náročná. Jsem rád, že obyvatelé této ulice projeví zájem a přišli na setkání s projektantem, které jsme domluvili v zasedací síni městského úřadu. Bude třeba z jejich strany velká dávka trpělivosti a tolerance. Odměnou jim bude nová pohledná komunikace. I když součástí projektu nebylo vybudování chodníku, pomocí retardérů a dopravního značení bychom zde chtěli redukovat dopravu, popř. zřídit obytnou zónu.

Další částí Lanžhota, kde bude probíhat intenzivní stavební činnost, bude parkoviště za starou školou. Na tomto místě se setkává hned několik stavebních projektů: rozšíření kapacity WC v mateřské škole, oprava sociálních zařízení na staré škole, vybudování zpevněného parkoviště a oprava chodníku ulice Havlíčkova z dotačního titulu programu mobility. Největším oríškem bylo jednotlivé stavby synchronizovat tak, aby rozumně navazovala jedna na druhou. Pokud půjde vše podle plánu a nenastanou komplikace, mělo by to vyjít.

Ovšem tou největší investicí je stavba obřadní síně pod hřbitovem. Stavba, která se připravuje již delší dobu a kterou schválilo ještě minulé zastupitelstvo. Jelikož se jedná o větší investici, proces výběru zhotovitele je složitější. Již proběhlo výběrové řízení a stavba začíná startovat. Součástí projektu není jenom samotná stavba smuteční síně, ale i kolumbárium (zeď pro uložení uren), příjezdová komunikace, velké parkoviště i úprava okolí. Pokud vše proběhne hladce, stavba by měla být dokončena v srpnu 2016.

Rád bych zde ovšem zmínil ještě jednu stavbu, která nebude tak nápadná, ale přesto je poměrně významná. Mám na mysli přístřešek na dvoře městského úřadu, a to včetně nové dlažby. A v čem tkví její „významnost“? Věřte nevěřte, tuto stavbu, samozřejmě podle projektu, staví naši zaměstnanci z údržby města! Město tak ušetřilo nemalé prostředky, které bychom zaplatili stavební firmě.

No, a protože v Lanžhotě toho proběhlo mnohem víc, rád bych se ještě jednou vrátil k letošním oslavám 70. výročí osvobození. Chtěl bych totiž poděkovat všem, kdo se podíleli na přípravách a realizaci této významné události. Stejně tak můj dík patří všem, kdo jste projevíli zájem a oslav se zúčastnili. Přispěli jste tak k důstojnému připomenutí všech, kdo položili život za naši svobodu.

Rád bych ještě zmínil některé projekty, na kterých pracujeme. Asi jeden z nejpálčivějších je problematika parkování. Počet automobilů se v poslední době několikanásobně zvýšil. Dnes je již běžné, že na jednu domácnost připadá hned několik aut. Navíc je logické, že každý by rád parkoval svůj vůz hned před domem. Někde to jde, jinde je to problematické. Volného veřejného prostoru nepřibývá, spíše naopak. Z důvodu nevhodného parkování občas dochází k výraznému omezování jiných. V některých případech jsou porušovány i dopravní předpisy, například nedovolené stání na chodníku, kdy kolem auta není možné projít. Chtěl bych upozornit, že zejména v tom posledním případě budeme muset přistoupit i k nápravě za pomoci policie. To není šikana, ale nutnost k zachování bez-

pečnosti chodců. Ohroženy jsou zejména matky s kočárky a děti. Na druhou stranu chceme nabídnout možnost upravit si část veřejného prostoru pro trvalejší stání. Uvažujeme i o zavedení tzv. rezidentního parkování formou pronájmu části obecního pozemku. Vše je ale potřeba dořešit legislativně, což bude vyžadovat větší přípravu. Než se tak ovšem stane, chtěl bych apelovat na řidiče, aby byli (nejen při parkování) ohleduplní k ostatním a snažili se rizika omezovat.

I když, jak praví přísloví, není ten, kdo by se zavděčil všem, snahou radnice i vedení města je, aby co nejvíce lidí bylo v Lanžhotě spokojených. A věřím tomu, že podobně uvažuje většina Lanžhotčanů. „A vo tom to je.“ ☺

Mějte se krásně a užijte si léto v pohodě!

Ladislav Straka

Zpráva z 3. jednání Zastupitelstva města Lanžhot - 16. 3. 2015

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

SCHVALUJE:

- program
- ověřovatele zápisu pana Petra Uhra a Ing. Jana Hlouška a zapisovatelku paní Annu Moučkovou
- rozpočtové opatření č. 2/2015

ROZHODLO:

- poměrem hlasů 15:5, že schvalovaná účetní závěrka poskytuje v rozsahu skutečností posuzovaných podle § 4 vyhlášky č. 220/2013 Sb., o požadavcích na schvalování účetních závěrek některých vybraných účetních jednotek, věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví a finanční situace města Lanžhot a schvaluje účetní závěrku k rozvahovému dni 31. 12. 2014

BERE NA VĚDOMÍ:

- plnění rozpočtu města Lanžhot k 31. 12. 2014 a plnění rozpočtu města Lanžhot k 28. 2. 2015
- návrh Smlouvy o právu provést stavbu s MND a. s., jejímž předmětem je stavba „Zapojení sondy La37 – liniová část“ a pověřuje radu města k projednání připomínek vzšlých z jednání zastupitelstva města a jejich zpracování do smlouvy

Pravidla ukládání tříděného odpadu a sazebník úhrad za jeho uložení na Sběrném dvoře v Lanžhotě od 1. 5. 2015

Sběrný dvůr slouží pouze pro občany města Lanžhota, ne pro podnikající právnické a fyzické osoby. Při příjmu pracovníkem obsluhy bude provedena vizuální kontrola odpadu, určí se druh odpadu a množství. Sběrný dvůr je místem zpětného odběru, nejsou přijímána uhynulá zvířata ani jejich části.

ODPADY, KTERÉ SE UKLÁDAJÍ ZDARMA:

vytříděný čistý papír a lepenka, plasty, tabulové i kusové sklo, železo, barevné kovy, kompletní elektrospotřebiče, nebezpečné odpady – barvy, laky, lepidla, ředidla, baterie, zářivky, bioodpad, textil, pneumatiky do velikosti R21 (Avie)

ODPADY ZPOPLATNĚNÉ:

- dřevěné rámy oken a dveří, nábytek, koberce, matrace (na 1 postel) 20 Kč/ks
- větší kusy (např. sedací souprava) 40 Kč/ks

STAVEBNÍ SUŤ:

- stavební kolečka	1. kolečko/den	zdarma
	každé další kolečko/den	10 Kč
- ruční dvoukolák (kára)	1. kára/den	zdarma
	každá další kára/den	20 Kč
- vozík za auto		40 Kč
- vlečka (3 – 5 t)	100 Kč/t	300 – 500 Kč
- nákladní auto (7 – 10 t)	100 Kč/t	700 – 1 000 Kč

Produkce odpadů města Lanžhot

Věra Hrubá

Údaje jsou v tunách	r. 2011	r. 2012	r. 2013	r. 2014
Papír	64,39	55,58	49,91	46,05
Plasty	22,91	20,206	9,196	14,01
Kompozitní obaly	2,184	2,071	0,76	2,53
Sklo	38	34,51	25,963	34,78
Železo	11,74	23,661	21,266	14,99
Chladničky	4,52	0,85	-	-
Barvy, lepidla	0,82	1,36	1,27	1,239
Objemný odpad	143,76	121,15	181,07	160,45
Směsný komunální odpad	736,75	698,06	804,65	579,588
Bioodpad	-	-	-	176,13
Elektroodpad	9,98	3,42	-	-
Pneumatiky	3,63	4,47	3,309	3,11
Baterie	-	-	0,065	0,019
Zářivky	-	-	0,165	-

Od roku 2013 je elektroodpad a chladničky odebírán formou zpětného odběru firmami Asekol a Elektrowin, které uvádějí odebrané množství v kusech, drobné spotřebiče na kontejnery.

Prostřednictvím firmy Asekol bylo v loňském roce odevzdáno: 283 ks televizorů, 130 monitorů, 40 plochých televizorů a monitorů, 4 klece drobného elektr.

Fa Elektrowin v loňském roce odebrala: 43 ks velkých spotřebičů, 19 ks malých spotřebičů, 44 beden drobného elektr., 70 ledniček.

Na vědomost se dává

Martina Srhoľcová

Z různých zdrojů se ke mně dostávají zprávy typu – Ten vyhrál celorepublikový závod... Ta se zúčastnila soutěže a byla první... Ten dokázal to a to... A mohla bych pokračovat dál. Podněty jsou různé, ale vždy končí otázkou: „Proč jste o tem ve zpravodaji nic nenapsali? Šak to potem nikdo neví!“ Ano, toto můžu potvrdit, nikdo o tom neví. Ale ani já nebo

členové redakční rady o tom nevíme. A proto se ptám zase já: „Jak mám psát o něčem, o čem nevím?“

Toto byl krátký úvod k mé výzvě pro všechny naše čtenáře. Jestli víte o někom nebo něčem, co je jakkoli spojeno s naším městem a lidmi v něm žijícími, nestyďte se

a napište o tom. Nemějte strach, že neumíte psát, nebo že v příspěvku budou chyby. Nikdo po vás nechce napsat román, stačí pár řádků o tom, co si myslíte, že by ostatní občané mohli vědět a mohlo je zajímat. Případné chyby opravíme, tak jako všem ostatním.

I v redakční radě jsou jen lidé, ne profesionální redaktori a novináři, a nemůžou vědět vše a u všeho být. Proto budeme velmi rádi, když se okruh našich příspěvovatelů rozšíří, a tím se zvýší počet témat, o kterých je ve zpravodaji psáno. Vždyť na tom je vlastně založena celá podsta-

ta našeho zpravodaje. Náš časopis nepíše redakční rada, ale vy sami. Kdyby nebylo Vašich příspěvků, nebyl by ani zpravodaj.

Možná ještě jedna maličkost (pro ty, kteří se snad stydí). Upozorňuji, že anonymy nezveřejňujeme. To ovšem neznamená, že pokud se podepíšete, tak Vaše jméno musí být u článku otištěno. Nemusí. Můžeme jméno autora uvést jako iniciály, nebo připsat poznámku, že autor je redakci znám.

A proto apeluji ještě jednou na všechny, kteří vědí o nějaké zajímavosti, aby ji sepsali, případně doplnili i fotografií a přinesli ji na městský úřad. My budeme rádi.

Zdá se Vám, že to bylo včera

Hana Tučková

Toto je první verš jedné z básní k jubilejním svatbám, která byla přednášena na slavnostním obřadu v obřadní síni pro občany, kteří v letošním roce oslavili nebo oslaví 50 a 55 let společného života. Letos nemáme žádné manželské páry, které by slavily 60 nebo 65 let manželství.

Manželé pozvaní na tuto slavnost rádi přišli na městský úřad. Obřad pro ně připravený je pro všechny dojemný. Vystupují děti se svým přáním, starosta poděkuje za roky společného života, za jejich celoživotní práci pro rodinu i společnost a za vzor řádného manželství. Rovněž vhodně zvolené písničky jsou zpestřením celého aktu. Zakončilo se besedou s představiteli města a občerstvením.

A reakce zúčastněných? Velké díky byly vysloveny ze strany jubilantů za to, že akce tohoto druhu se uskutečňuje, neboť v mnoha rodinách je to jediná pozornost, která se pro ně tak významné události vě-

nuje. Rodiny berou jako samozřejmost, že rodiče jsou spolu již řadu let, že spolu vychovali děti, pomáhají vnukům a jsou mladým nápomocni ve všem. A poděkování někdy chybí. A jsou to právě starší lidé, kteří si vážící dobrých slov, úcty a vděčnosti.

Ještě jednou všem přejeme do dalších společných let hlavně hodně zdraví a spokojenosti, pochopení pro ožívající se nemoci svého partnera a možnosti opřít se jeden o druhého. Ať další prožité roky vyplní jen slunné dny a zůstanou jim pěkné vzpomínky na uskutečněnou slavnost.

Poděkování přítomných od Věry Vilové: „Za všechny zúčastněné manželské páry bych chtěla touto cestou poděkovat všem, kteří se podíleli na tak pěkné a důstojné oslavě tohoto našeho výročí.“
Poznámka:

Již v několika zpravodajích upozorňuji na to, že tento obřad pořádáme, ale mám

foto R. Trubačová

foto R. Trubačová

informace pouze o manželstvích, která byla uzavřena v Lanžhotě. Jistě i další manželské páry v Lanžhotě se dožívají výročí 50, 55 a dalších let manželství, ale pro mne je tato informace nezjistitelná. Pokud máte zájem o účast na tomto pěkném

a slavnostním obřadu, přihlaste se vždy začátkem kalendářního roku na matrice Městského úřadu v Lanžhotě. Rádi Vás oslovíme a na slavnosti přivítáme.

Společenská kronika

Hana Tučková

Narozené děti

Maxmilián Hekl

Veronika a Richard Heklovi, U Stadionu

Tomáš Hakala

Stephanie Servitová a Miroslav Hakala,
Pastvisko I.

David Uher

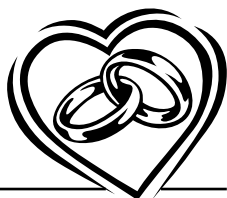
Kristýna a Michal Uhrovi, Havlíčkova

Štěpán Nečas

Libuše a Zdenek Nečasovi, I. Olbrachta

Matěj Švásta

Marie a Josef Švástovi, K. Černého

Sňatky

Lucie Tomková, Lanžhot

a Lukáš Hrnčíř, Lanžhot

Andrea Muchová, Lanžhot

a Jiří Svoboda, Lanžhot

Ivona Dosedělová, Lutín

a Petr Ciprys, Lanžhot

Zdeňka Křížová, Moravská Nová Ves

a Jaroslav Uher, Lanžhot

Kateřina Podymská, Lanžhot

a Jaroslav Ševčovič, Lanžhot

Iveta Gergelová, Lanžhot

a Radim Soška, Lanžhot

Jubilejní sňatky

55 LET SPOLEČNÉHO ŽIVOTA

Ludmila a Jaroslav Ciprysovi, Sokolská

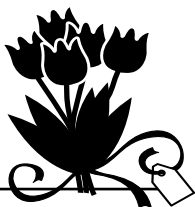
Ludmila a Cyril Zonygovi, Stráže

Marie a Josef Buřovi, Na Peci

50 LET SPOLEČNÉHO ŽIVOTA

Jaroslava a Ladislav Strakovi, Břeclavská

Výročí narození

95 let

Škrobáčková Ludmila, Nová

93 let

Uhrová Anna, Dolní

90 let

Hodonská Terezie, Kostická

Hakalová Marie, U Hřiště

Třetinová Anna, Havlíčkova

Ondryška Ladislav, M. Šolochova

85 let

Marie Trubačová, U Struhy I.

80 let

Ludmila Hostinová, Dolní

František Hodonský, Nová

Božena Ciprysová, J. Nerudy

Marie Petrlová, Komárnov

75 let

Ludmila Hrubá, U Stadionu

Jaroslava Hanzlovičová, Na Dílni

Josef Uher, MUDr. Kepáka

Josef Gajda, Kostická

Marie Hošková, Kostická

Ludvík Tuček, Kout III.

Petr Straka, Nádražní

Jiřina Hlušíčková, Mlýnská II.

70 let

Svatopluk Třetina, Mlýnská III.

Petr Soukup, Nová

Viliam Machovič, Gagarinova

Věra Vildová, Havlíčkova

Jaroslava Hudečková, U Hřiště

Vladimír Chlup, Masarykova

Jaroslava Ševčovičová, II. Příční

Zdenka Mrázková, K. Čapka

Marie Pfefferová, I. Olbrachta

65 let

Vlastimil Žizlavský, Záhumní

Jiřina Kurucová, Lesíčková

Josef Škrobáček, Školní

Květoslava Vlková, Stráže

Anna Švehlová, Kostická

Ludmila Petrlová, Kout III.

Jaroslava Uhrová, M. Šolochova

Milan Fojtík, U Stadionu

Pavel Uher, M. Šolochova

Marie Prajková, Komenského

Marie Svačinová, Nová

Růžena Prachniarová, Kout II.

Jaroslav Procházka, Nádražní

Jan Hostina, F. Palackého

Jaroslava Zonygová, Stráže

Danka Prajková, B. Němcové

Ilona Králíková, Kostická

60 let

Hana Tučková, Břeclavská

Václav Strnad, Luční

Hana Jiravová, Kout III.

František Kruták, II. Příční

Jana Uhlířová, I. Olbrachta

Anna Vrbasová, Zámecká

Ludmila Hrnčířová, Kout III.

Lidmila Benešová, MUDr. Kepáka

Úmrtí

Marie Šťastná, 83 let, Dolní

Vítězslav Kosek, 65 let, F. Palackého

Růžena Kyclová, 84 let, U Stadionu

Pavel Tuček, 50 let, Kout III.

Marie Mrázková, 70 let, Na Peci

Anna Svačinová, 69 let, U Stadionu

Pavla Hunkářová, 80 let, Smetanova

Božena Létalová, 76 let, Sokolská

Radoslav Zvonek, 68 let, Nová

Anna Ciprysová, 88 let, Nová

Žádáme občany, kteří si nepřejí zveřejnění svých jmen nebo jmen svých příbuzných (narozené děti, sňatky, výročí narození, výročí sňatků, úmrtí) ve společenské kronice zpravodaje, aby toto nahlásili vždy před uzávěrkou zpravodaje v kanceláři městského úřadu. Naopak upozorňujeme ty, kteří slaví jubilejní sňatky a neměli svatbu v Lanžhotě, že nemáme možnost toto zjistit z matričních knih uložených na městském úřadě.

Pokud chcete, aby vaše jubileum bylo zveřejněno, oznamte toto také na úřadě.

Mons. Josef Valerián se dožil požehnaných 90 let

Marie Petřlová

S přicházejícím jarem se blížilo jubileum mons. Josefa Valeriána. Děkovná bohoslužba se připravovala na Moravci na den jeho narozenin na neděli 15. března. Varhaník Pavel Krejčí rozeslal pozvánky a čtrnáct dní před oslavou oznámil, že otce Josefa odvezla záchranka do nemocnice pro celkové vyčerpání a prosil o modlitby za jeho uzdravení. Po týdnu ho lékaři z nemocnice v Novém Městě propustili do domácí péče v charitním domově. Za této situace se nikdo z Lanžhota na tuto slavnostní mši sv. nechystal.

Ve čtvrtek si pan děkan vzpomněl, že bychom měli za farníky poslat alespoň gratulaci. Blahopřání s ornamentem ve tvaru kalicha, který namalovala paní Švirgová, jsem mínila poslat poštou. Shodou okolností mne v pátek večer vezla z kostela domů babička Švástová, která byla přes zimu u syna v Nádražní ulici. Říkala, že dopis přijde pozdě, jestli by nebylo vhodnější přání předat osobně, že by mne na Moravec zavezla. Toto vstřícné gesto mne zasáhlo jako blesk z nebe a viděla jsem, že je to řízení Boží, tak jsem bez rozmyšlení souhlasila. Přidali se k nám Jenda Švirga s manželkou a paní A. Řihová. V sobotu mne potěšila paní Prajková, když volala, že pojede také pět zpěvaček.

V neděli bylo chladno, ale sluneční paprsky hladily svěží zeleň Vysočiny. Když jsme přijeli na Moravec, na parkovišti již byly dva autobusy, které přivezly farníky z Jaroměřic nad Rokytnou, kde dříve otec Valerián působil. Nedávno vymalovaný

M. Petřlová při gratulaci

kostel zářil čistotou a celý byl provoněn záplavou květů. Všichni se zaradovali, když jubilanta přivezli a usadili do křesla, aby mohl být na jeho děkovné bohoslužbě přítomen. Postupně se chrám zaplnil do posledního místečka. Před mší sv. proběhlo blahopřání od starosty, představitelů organizací, zástupců farností a mládeže. Já jsem také otci řekla pár slov, a že spolu s ním děkujeme Pánu Bohu za dar jeho života, který byl bohatý, za tolik Boží lásky a za všechny krásné chvíle prožité v jeho blízkosti. Pan děkan spolu s farníky z Lanžhota posílají vřelé pozdravy a vyprošují hojnost Božího požehnání, sílu, ochranu P. Marie a zlepšení zdravotního stavu. Když chrámem zazněla písnička našich zpěvaček, otec Josef zalétl v mysl do Lanžhota, kde jak nám při poslední návštěvě řekl, byl šťastný. Pak začala důstojná děkovná bohoslužba, kterou koncelbroval generální vikář Jiří Mikulášek. Mše

sv. byla obohacena zpěvem moraveckého chrámového sboru pod vedením varhaníka Pavla Krejčího, který se také nejvíce zasloužil o průběh celé slavnosti. Po mši začaly proudit zástupy lidí, všichni chtěli mons. Valeriánovi podat ruku a přijmout křížek na čelo.

Nyní se těší velmi dobré péči sestřiček v charitním domově. Říká, že až taková velká péče by ani nemusela být. Chodí již s doprovodem na procházku po zahradě, na mši sv. do kaple, na růženec.

Na otázku, proč byl u nás v Lanžhotě šťastný, jestli na jiných místech nebyl,

odpovídá: „Byl jsem spokojený všude, ale Lanžhot byla moje první farnost, kde jsem po dlouhé době mohl vykonávat kněžské povolání.“ Teď v květnu vzpomíná na pěkné májové pobožnosti. Maminky oblékly děvčátka do červenic a ta spěchala s kytičkou přednést Panně Marii básničku. Rád zpíval s Aničkou Bartošovou (Bařinovou) litanie. Denně spíná ruce k modlitbě za své bývalé farníky. Děkuje Bohu, že se setkal ve vězení s vynikajícími osobnostmi a obohatil svůj život o jejich moudrost.

Nalomená halúzečka

J. J. Uher

Dne 14. května 1964 vyšla ke mně, jedenatřicetiletému svobodnému mláďenci, z mého harmonia melodie, kterou jsem si ihned nahrál na kotoučový magnetofon, abych jí na druhý den dal i slova a název.

Nauomená hauúzečka...

**Nauomená hauúzečka nebečí,
ta jak dífca na kolenách neklečí,
lístky tratí spjěš jak druhé,
z kerých voní lipáci.**

Líbivá melodie v několika málo slokách nesla příběh, v němž formou metafory (obrazného pojmenování) přirovnávám nalomenou halúzečku stromu k žalem nalomené dívce, které vojna vzala milého a ona nakonec umírá. Téma nikterak originální, sílu mu dala melodie.

Šedesátá léta minulého století, hlavně

R. Kyclová a J. Uher při zpěvu Halúzečky

jejich střední část, byla zlatou érou v činnosti lanžhotského Muzejního a vlastivědného kroužku. Věhlas, překračující hranice městyse mu daly takzvané **Besedy nad kronikou**. Během roku mívaly až čtyři premiéry s několika opakováními. Nový sál se stupňovitým hledištěm v Hrubé hospodě býval diváky přeplněný; stáli i podél zdí.

Takový nevidaný zájem si získávaly zpěvními folklorními částmi v různých tematických pásmech. Zpívaly se písničky Fanoše Mikuleckého, Rózky Horákové-Uhrové, Vojtěcha Bartoše-Kociána, nu a také moje. V podání sólistek a sólistů, jichž byla celá řada. Není nutné je v rámci tohoto textu vyjmenovávat.

Do zpěvné části jedné z Besed nad kronikou v roce 1965 byla zařazena i **Nauomená hauúzečka**. Co do hudebního doprovodu jsme na tom byli tenkrát bídně. Cimbálovou muziku nahrazoval harmonikou varhaník Franta Michalica. Už se nedozvíme, kdo pro interpretaci **Nauomené hauúzečky** určil dvojici **Růžka Kyclová-Vališová**, výtečná altistka a „kchórová zpěvačka“, a **Jožulka Uher**, tenkrát lyrický tenor. Zatímco já jsem si uměl zazpívat třeba s Rózuškou Holobrádkovou-Bačovou nebo Mařenkou Uhlířovou, to Růžka excelovala vedle manžela Ludvíka, jeho bratra Franty a z děvčat Aničky Švirgové-Zonygové. V tom pětadesátém jí bylo 34 let a mně o dva méně. To je věk už zralých hlasů.

A ty naše svou barvou a sametovostí spolu mimořádně ladily. Když jsme dozpívali, ohlas byl veliký a museli jsme opakovat; jak při premiéře, tak i při repríze. Růženka byla tenkrát velice šťastná a moc se těšila, že takových našich duetů bude, ne toliko na Besedách, více. Nebylo... Zpívali jsme spolu jednou a už nikdy více.

Nejvíce potěšil Růžku tehdejší farář **František Streit**, lidově Štrajt. Obdařoval Růžku velkou bonboniérkou a k ní přidal slova uznání i touto větou, kterou si Růžka připomínala celý život. Řekl jí: **Růženko, vaše vystoupení s Jožulkou**

v písni Nalomená halúzečka - to byl zlatý hřeb programu!

Ve čtvrtek 9. dubna 2015 byla čtyřiaosmdesátiletá **Růžena Kyclová** uložena na lanžhotském hřbitově do hrobu ke svému manželovi. K velkému společenství lanžhotských zpěvaček a zpěváků mnoha generací, jejichž zpěv, kdyby se ze země jednou písničkou k nebi zvedl, doletěl by daleko do vesmíru.

*Za zuomenú druhú hauúz vyraší,
nad umruhú větr hlinú zapráší;
a veseú noty muadé,
ta jak ftáčkú zapuáší.*

Takto končí v písničce osud oné dívky. Řekněme si smutně, že i **zpěvačky Růžky Kyclové-Vališky**. A co písnička sama? Po jednapadesáti letech od svého zrodu a od půlstoletí její premiéry v Besedě nad kronikou? Je to k nevíře, ale ona se stále i v současnosti v úpravě na valčík hraje a zpívá mnoha moravskými dechovkami a jejich sólisty! Jistě ji v tomto aranžmá slychávala i paní Růžka a neubrnila se dojetí, protože od ní ji to pokaždé vzpomínkou stáhlo zpátky, kdy ji pan farář Štrajt nazval zlatým hřebem.

Je možné, že se **Nauomená hauúzečka** zase někdy ozve z rádia; poštěstí-li se vám být při tom, vzpomeňte si na tu zpěvačku, která ji zpívala jako **první**...

A nevádí, že i ona, ta písnička, jednou navždy dozní též. Věčnost svoji přízeň neslibuje nikomu a ničemu...

Nejblíží plánované akce

05. července	Hasičské závody	Fotbalový stadion
05. července	Lanžhot Metoděje Prajky	Areál Sokolské
12. července	Krojový výlet	Rybářská bašta
21. - 22. července	Letní kino	Hřiště Na Šajsi
15. srpna	Den koní	Ostředek
23. srpna	Zahrávání hodů	Náměstí
16. září	Dětské hody ve školce	Mateřská škola
18. září	Předhodové zpívání	Podlužan
19. září	Ruční stavění máje	Náměstí
20. - 22. září	Krojové hody	Náměstí
26. - 27. září	Hodky	Náměstí
27. září	Poděkování za úrodu	Kostel

*Lanžhotská chasa a stárci
Vás srdečně zvou na*

Krojový výlet

*který se koná 12. července 2015
na Rybářské baště.*

Odchod chasy z Náměstí v 15:00 hod.

Hraje DH Pivoňka.

Městská knihovna v Lanžhotě zve děti na

PRÁZDNINY V KNIHOVNĚ

- Každé úterý 9.00 - 12.00 hod.
v sále městského úřadu
- Výtvarná dílna a tvoření
- Hraní deskových her
(Carcassonne, Sázký a dostihy, Osadníci, Dobble...)
- Hry, soutěže

Dlížší informace – Městská knihovna, tel.: 519 336 794

www.lanzhot.knihovna.cz

Pravidelné informace v kabelové televizi

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA
Okénko školy LANŽHOT

V Mauthausenu do nás vstoupil smutek

Simona Petřlová, 9.B

Jak si zřejmě všichni pamatujete, před dvěma měsíci jsme slavili 70. výročí ukončení 2. světové války. Několik deváťáků z naší školy se při té příležitosti přihlásilo na exkurzi do koncentračního tábora Mauthausen v Rakousku. Všechny čekala dlouhá a únavná cesta, avšak co nás čekalo v cíli, to překvapilo řadu z nás, takže jsme všichni hned zapomněli na tu znavující cestu.

Duchem jsme se přemístili do let 1938 – 1945 (existence tábora), kdy se celý svět svíjel ve válečných křečích, kdy vězni z každého koncentračního tábora trpěli, neustále bojovali se životem. A ti na svobodě zase museli počítat každou korunu anebo minuty čekání na to nejhorší.

Když jsme dorazili na místo, na všechny padl smutný pocit. Jakoby do nás vstoupil duch onoho smutku, jenž se zde rozpínal v té strašné době, která tento svět postihla. Nikdo se neodvážil ze svých úst vypustit sarkasmus nebo jiné nevhodné

vtípky, když jsme procházeli krematorium a nahlíželi do plynových komor, když jsme sami zkusili vyšlápnout strmé schody, po nichž každý den MUSEL zdatný „obyvatel“ tábora nosit až padesátikilové balvany. Hladový, v mrazu i vedru, bez sil.

Donutilo nás to zamyslet se nad sebou, jak můžeme ovlivnit to, co se s námi všemi může, ale nemusí, stát. Samozřejmě, že minulost nezměníme, ale potom je tedy naší povinností, abychom to dobré i zlé přijali s hrдостí a snažili se ze všech sil, aby se takovéto katastrofy už nikdy neopakovaly. Mysleme na naši budoucnost a na lidi kolem sebe. Snažme se být co nejméně sobečtí a ochraňujme Zemi před válkami. Je nesmyslné ji takto ničit!

vstupní brána Mauthausenu

Krtečka pro vítěze získal na Podluží opět Lanžhot

Nela Haluzová, 8.A

V pondělí a úterý 25. a 26. května se na lanžhotském hřišti za školou konaly už 10. atletické přebory Podluží. V pondělí závodům ještě přálo počasí. I když bylo mírně pod mrakem, konaly se všechny disciplíny a naše děti z prvního stupně

vyhrály první místo. Těsně za námi byly Prušánky. Finální výsledek ale nebyl jasný, protože se čekalo, jak se povede další den druhému stupni. V úterý jsme v osm hodin ráno ještě napůl spící naklusali do hudebny, převlékli se a šli se na dvůr rozcvíčit. Když jsme ale otevřeli dveře, probudil nás studený vítr a varovala tmavá obloha. Věřili jsme, že tohle ještě přežijeme. Postupně na dvůr příjížděly další školy a po motivačním proslovu paní ředitelky jsme mohli začít závodit. Už byl za námi hod míčkem a odběhané sprinty, když začalo pršet. Ale nepršelo jen jemně jako do té chvíle, prostě začal obrovský

liják. Učitelé zahnali své žáky do budovy a tam jsme čekali, dokud déšť aspoň trochu neustal. Poté jsme bohužel zjistili, že se kvůli mokré desce u skoku dalekého nebude moct skákat, a tak jsme následně přešli na vrh koulí. Déšť začal pomalu ustávat zrovna ve chvíli, když jsme se začali řadit na vytrvalostní běh. Studené kapky nám dopadaly na rozmrzající tváře, ale všechny do jedné jsme stály na startovní čáře a v těle nám pumpoval adrenalin. Všechny závodnice se rozeběhly a začala tlačení o první dráhu. Běh se nakonec musel kvůli dešti zkrátit a my jsme byli jen rády, že disciplínu nezrušili úplně. Když všechny ročníky doběhly, přesunuli jsme se do tělocvičny, kde se předávaly medaile a také Krteček jako maskot pro vítěze. Tím se stal Lanžhot! Už se těšíme na další rok.

VIDA! To je centrum!

Michaela Kováčová, 6.A

V pátek 6. března jsme se společně se třídou 7.A vydali do vědeckého centra VIDA! v Brně. Cesta byla únavná, ale když jsme dojeli na místo, nelitovali jsme. Čekalo nás tam toho moc, ale nejlepší na tom všem bylo, že jsme si mohli přístroje a pokusy sami vyzkoušet. Každý byl v jiné skupince, já například ve skupině Vynálezců. Pak jsme šli na show. Celou hodinu jsme vyráběli kuličkovou dráhu, ale pak už jsme bohužel museli jít domů. Druhý den ve škole nám ale pan učitel Drahokoupil slíbil, že příště strávíme ve VIDA! více hodin. Doporučuji, abyste přemluvili rodiče a zajeli si tam. Určitě si to užijete!

Rozhovor

Lucie Pyskatá

Rozhovory v novém Klubku neplánujeme jen s našimi učiteli, ale i s absolventy a hosty školy. Jelikož za námi zavítala na besedu s osmáky a deváťáky bývalá žákyně lanžhotské školy Lucie Pyskatá, bylo téma pro rozhovor jasné. Besedovalo se totiž o tragické havárii jaderné elektrárny v Černobylu na severní Ukrajině. Tam se dlouhé roky kvůli silné radiaci nesmělo, nyní tam ale pouští turisty, aby vylidněnou oblast poznali. Jedním z těchto dobrodruhů je i Lucka.

Co Vás přivedlo do Černobylu?

Hlavně zvědavost – zajímalo mě, jak to tam dnes vypadá a funguje. Natrefila jsem na to úplně náhodou v jednom článku o opuštěných městech, zaujalo mě to, a tak jsem si řekla, že to není zas až tak daleko, abych se tam nemohla zajet podívat. Našla

jsem si agenturu, která do Černobylu pořádá zájezdy a vypravila se na cestu. No a taky ráda čtu postapokalyptické romány, proto mě tohle místo zaujalo.

Jak to tam vlastně dnes vypadá?

Celá oblast je dnes rozdělena na tři zóny – třicetikilometrová vnější, vnitřní desetikilometrová a město Pripjať, jež se počítá jako samostatná zóna. Oblast je prakticky opuštěná, i když tady pobývá kolem 3,5 tisíce lidí – většinou jsou to ale zaměstnanci elektrárny, dělníci stavějící nový sarkofág, vojáci a policisté, kteří zónu hlídají a udržují. Také se sem vrátilo pár stovek původních obyvatel, kteří byli vysídleni – jsou to většinou staří lidé, kteří sem přišli „dožít“. Takovým centrem zóny je město Černobyl, které bylo kompletně dekontaminováno, jinak je většina vesnic a měst spíše ve stádiu rozpadu – např. Pripjať, která pomalu chátrá a rozpadá se.

Jaké byly Vaše první pocity?

Byla jsem dost nervózní. Přece jen je to místo, které je spojeno s obrovskou tragédií, co stála životy a zdraví spousty lidí. To ale zanedlouho vystřídalo překvapení nad tím, jak může být takové místo krásné a jak skvěle se tady navzdory havárii daří přírodě.

Jak dlouho jste tam byla a co jste všechno viděla?

Přímo v zóně jsme strávili dva dny. A za tu dobu jsme toho viděli opravdu hodně – město Černobyl, ve kterém se nachází spousta památníků nebo třeba muzeum odklízecí techniky, černobylskou elektrárnu – včetně havarovaného 4. bloku a stavbu nového sarkofágu. Navštívili jsme vysídlenou obec Kopači, Paryšev – kde jsme se také zastavili na návštěvu u navracených obyvatel a samozřejmě také Pripjať nazývanou Městem duchů. Druhý den výletu nás také

čekalo překvapení v podobě výletu na tajný vojenský radar DUGA.

Co Vás na Černobylu nejvíce zaujalo?

Dá se říct, že všechno. Když jsem tam jela poprvé, v podstatě jsem o havárii a jejích následcích věděla jen velmi málo. Po návštěvě mě ale problematika Černobylu dost zaujala, a tak jsem se jí začala více věnovat.

Neodnesla jste výlet zdravotně?

Ne, to opravdu ne. Radiace je tam dnes už na takové úrovni, že pro člověka při kratších pobytech nepředstavuje žádné zdravotní riziko. Sice jsou tam dodnes místa, kde je radiace zvýšená, ale na exkurzi je s vámi vždy školený průvodce, který ví, kam vás může zavést a kam ne. Navíc jsme u sebe měli dozimetr, přístroj, se kterým jsme měřili radiaci. V podstatě za ty dva dny tam člověk „dostane“ záření jako na rentgenu.

Pokud máme správné informace, jste absolventka naší školy. Co děláte nyní? Kam jste šla po škole studovat?

Ano, v Lanžhotě jsem se narodila, takže jsem tady samozřejmě i vychodila základní školu. Byla jsem tak moc ráda, že se do školy zase po letech podívám, když jste mě pozvali na přednášku. Teď pracuji jako knihovnice v břeclavské knihovně – v oddělení pro dospělé čtenáře. A knihovnictví jsem i vystudovala. Prakticky od dětství jsem měla ráda knihy a chtěla jsem s nimi pracovat, takže když jsem se v devítce rozhodovala, kam jít dál, objevila jsem Střední odbornou školu v Luhačovicích. Tam jsem se přihlásila, uspěla a absolvovala čtyřletý obor Knihovnické a informační systémy a služby. Nyní při práci ještě dálkově studuji Muzeologii na Masarykově univerzitě v Brně.

Plánujete se do Černobylu vracet?

Ano, pokud to půjde, tak určitě. Před pár dny jsem se vlastně vrátila z druhé návštěvy.

Už jsem měla leccos nastudováno a věděla jsem, čemu je třeba věnovat více pozornosti, na co se zaměřit. Navíc jsme speciálně navštívili i 1. a 2. blok elektrárny, její řídicí centrum a spoustu dalších prostor. Poznala jsem na ní taky skvělou partu lidí, se kterými jsme se shodli, že si to rádi zopakujeme – nejlépe i ve stejné sestavě. Předběžně jsme domluvení zase na jaro příštího roku. Ale chtěli bychom si tentokrát zařídit výlet na čtyři dny, abychom si toho mohli prohlédnout více a také důkladněji.

Za rozhovor děkuje redakce Klubka New

Kam odcházíme...

	9. A	Škola	Obor
1.	Hanzlovič Martin	Gymnázium Břeclav	Gymnázium všeobecné
2.	Chytil Erik	SOU Kyjov, Havlíčkova	Elektrikář
3.	Jakubec Radim	SOŠ a SOU automobilní Kyjov, Nádražní	Mechanik opravář motorových vozidel
4.	Kadlček Michal	SŠ informatiky, poštovníctví a finančnictví Brno, Čichnova	Telekomunikace
5.	Kořínek Matěj	Gymnázium Břeclav	Gymnázium všeobecné
6.	Sláma Lukáš	Gymnázium Břeclav	Gymnázium všeobecné
7.	Starý Jan	Gymnázium Břeclav	Gymnázium všeobecné
8.	Tuček Nik	Soukromá střední průmyslová škola Břeclav, spol. s r. o. CULTUS	Grafický design
9.	Tureček Michal	Gymnázium Břeclav	Gymnázium všeobecné
10.	Zobač Tomáš	SPŠ E. Beneše a OA Břeclav	Elektrotechnika
11.	Bělková Denisa	SŠ průmyslová a umělecká Hodonín, Brandlova	Grafický design
12.	Čiprysová Anežka	SŠ hotelová a služeb Kroměříž, Na Lindovce	Hotelnictví
13.	Ferstlová Miroslava	SPŠ E. Beneše a OA Břeclav	Obchodní akademie
14.	Klvaňová Hedvika	SPŠ E. Beneše a OA Břeclav	Obchodní akademie
15.	Pavelková Natálie	Soukromá SOŠ manažerská a zdravotnická s. r. o. Břeclav	Zdravotnický asistent
16.	Polášková Nikola	SŠ Strážnice, J. Skácela	Oděvní a interiérový design
17.	Ševčíková Natálie	Soukromá SOŠ Břeclav s. r. o., Mládežnická	Kosmetické služby
18.	Tučková Vendula	Gymnázium Břeclav	Gymnázium všeobecné

	9. B	Škola	Obor
1.	Havlíček Lukáš	SOŠ a SOU automobilní Kyjov, Nádražní	Mechanik opravář motorových vozidel
2.	Hrdý David	SPŠ E. Beneše a OA Břeclav	Elektrotechnika
3.	Jeřábek Marek	SPŠ E. Beneše a OA Břeclav	Obchodní akademie
4.	Macíček Vladislav	SŠ průmyslová a umělecká Hodonín,	Technické lyceum
5.	Smetana Martin	SOŠ Luhačovice	Kuchař - číšník
6.	Straka Ondřej	SOŠ Luhačovice, Masarykova	Uměleckořemeslné
7.	Topolanský Ondřej	Střední lesnická škola Hranice	Lesnictví
8.	Zonyga Marek	SOU plynárenské Pardubice	Mechanik plynových zařízení
9.	Janovíková Valerie	Gymnázium Břeclav	Gymnázium všeobecné
10.	Kováčová Martina	Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská	Zdravotnický asistent
11.	Louňková Adéla	SŠ průmyslová a umělecká, Hodonín, Brandlova	Grafický design
12.	Petrlová Simona	SŠ potravinářská, obchodu a služeb Brno, Charbulova	Hotelnictví
13.	Polláková Michala	Gymnázium Břeclav	Gymnázium všeobecné
14.	Škultétyová Martina	SŠ hotelová, služeb a Veřejnosprávní akademie, s. r. o. Strážnice	Hotelnictví
15.	Uhrová Anna	Soukromá SOŠ manažerská a zdravotnická s. r. o. Břeclav	Zdravotnický asistent
16.	Billa Roman	SOU Mikulov, Svobody	Stravovací a ubytovací služby - Kuchařské práce

V Praze jsme viděli orloj, letadla i retro kuchyně

Nela Haluzová, 8.A

Za časného chladného rána jsme se v úterý 21. dubna sešli i se třídou 7.A před prázdnou školou a vypravili se autobusem na dlouhou cestu do Národního technického muzea v Praze. Když jsme přijeli, pan učitel nám rozdál plánky a my jsme se mohli na tři hodiny rozejít po celém muzeu. Nejprve jsme prošli část s hodinami všeho druhu. Byly malé, velké, staré i nové. Pokračovali jsme do další

části – tentokrát o chemii, ve které nám ná- zorně vysvětlili, že chemie je opravdu všude kolem nás. Viděli jsme také část o fotografování a filmu. Byly tam různé interaktivní věci na vyzkoušení. Prohlédli jsme si polaroidy a zkusili si osvětlování. Po krátké přestávce jsme se vrhli do části muzea o dopravě, která mě jako jediná vůbec nezaujala. Proto jsme s kamarádkami hned odešly vedle, kde jsme

si prohlížely staré fotky. S ostatními jsme se pak vydali do dalších pater, kde jsme se nahnuli k části tiskařství. Tam jsme si prohlédli, jak se vůbec tisklo a já jsem následně odešla k přílehlé knihovně, kde byly do regálu vměstnané knížky snad všeho druhu. Také jsme navštívili „techniku v domácnosti“, kde jsem nemohla spustit oči ze všech těch retro spotřebičů. Prošli jsme také další části muzea – užili jsme si techniku hrou, kde jsme si prohlédli stavebnici Merkur nebo části

brouka pod mikroskopem. Taky jsme viděli astronomii, ale hlavně architekturu, kde byly vystaveny různé modely staveb nebo sloupky. Pak už jsme se jen naobědvali dole v restauraci a naposledy jsme prošli část o hutnictví. Nakonec jsme ještě navštívili Staroměstské náměstí a podívali se na orloj. Pak už zbývalo jen nasednout do autobusu a vydat se na dlouhou cestu zpátky. Výlet se mi moc líbil a muzeum bylo krásné a moderně udělané. Určitě vám jeho návštěvu doporučuji.

Nejlépe zpívala Zuzka

Denisa Spevárová, za Region Podluží

V neděli 12. dubna 2015 se konal IV. ročník postupové soutěže „Zpěvák Podluží“, kterou organizovala ZŠ a MŠ ze Starého Poddvořova, DFS Kordulka pod záštitou Regionu Podluží. Děti byly rozděleny do čtyř věkových kategorií. Celkem se zúčastnilo 35 dětských zpěváků. Každý účastník obdržel

Z. Ciprysová a Z. Uhrová, foto: D. Spevárová

pamětní list, plaketu a sladkou cenu od společnosti Racio s.r.o., vítězové navíc krásnou skleněnou plaketu. Město Lanžhot zastupovaly Zuzana Uhrová a Zuzana Ciprysová. Právě Zuzka Ciprysová vyhrála s přehledem ve své kategorii a postoupila tedy do regionálního kola.

ZŠ Lužice a obec Lužice pořádaly 6. května 2015 další ročník štafetového závodu na kolečkových bruslích „O pohár lužického starosty“. Závodu se účastnily děti ze základních škol Regionu Podluží. Přihlášeny byly čtyři školy – Lužice, Lanžhot, Mikulčice a Průšánky. Děti z 1. stupně absolvovaly jeden

lanžhotský tým, foto: D. Špevářová

okruh štafetového závodu dlouhý 600 m a trasa pro 2. stupeň měla dva okruhy štafetového závodu, celkem 1 200 m. V kategorii mladších se děti z Lanžhota umístily na krásném druhém místě a v kategorii starších na třetím.

Papír a víčka to jsou naši kamarádi

Kolektiv MŠ

V naší školce se úspěšně recykluje. Třídíme papír a plasty, na které máme vlastní označené bedny, aby zapadly do výzdoby dané třídy. Papír je z beden vybrán a odevzdán do sběrného dvora. Tím šetříme životní prostředí a chráníme naše lesy. Zapojili jsme se do soutěže ve sběru papíru. Co v naší školce nesmí chybět, je pomoc druhým, proto jsme se pustili do sbírání víček z PET lahví. Rádi se podílíme na pomoci druhým i tak malým dílem, jako jsou víčka. Dělá nám radost pomoci druhým s nepříznivým osudem.

Sandra a Jirka, foto: M. Storchová

Dobří sousedé

Michaela Chalupská

O sousedských vztazích a problémech, u nichž se nevyplatí s řešením čekat.

Za třicet let svého života jsem se několikrát přesvědčila o tom, že mít dobré sousedy je k nezaplacení. Bohužel se nám stalo, že v našem novém bydlišti, u něžž doufáme, že nám bude sloužit několik desítek let, nás v jednom případě potkalo to nejhorší – sousedský spor, který vznikl dávno před tím, než jsme koupili pozemek pro stavbu.

Asi před patnácti lety došlo k přeměření pozemků v Lanžhotě. Nevím, proč a jak se to stalo, ale v mnoha případech byly pozemky do map zakresleny jinak, než jsou ve skutečnosti jejich majiteli užívány. Mnozí s tím už tenkrát nesouhlasili, ale jestliže si stěžovali, pak většinou jen doma nebo u přátel, nikoliv však na patřičných místech.

V roce 2011 jsme koupili pozemek a byli jsme přítomni ujištění, že majitelé okolních pozemků ví o platných hranicích dle katastru a že jsou připraveni uvolnit prostor, který dosud užívali, abychom mohli my svůj nový pozemek užívat v plném rozsahu. To se bohužel později ukázalo jako nepravda a naše řízení ve věci stavebního povolení bylo pozastaveno proto, aby na žádost dvou sousedů byla věc přezkoumána nezávislým soudním znalcem. O několik týdnů později byli znalcem svoláni všichni majitelé dotčených pozemků, kterých v tomto případě byla řada. Posunutí hranic totiž bylo dvojí – v kolmém i rovnoběžném směru. Závěr soudního znalce byl, že průběh hranic, tak jak je máme vyměřeny, souhlasí s katastrem nemovitostí. Všichni zúčastnění na místě podepsali „Souhlasné prohlášení“, nikdo z vlastníků vytýčenou hranici nezpochybnil. Považovali jsme tedy tuto věc za vyřízenou.

Jak se však později ukázalo, jeden ze zadavatelů šetření hranic, tedy jeden z našich sousedů, navzdory svému souhlasnému podpisu se závěrem nesouhlasí. Více než dva roky trvalo, než jsme pozemek dle platných a soudním znalcem uznaných hranic oplotili, a za tu dobu jsme několikrát nabídli sousedům možnost probrat adekvátní řešení problému. Nikdy však nebyl z druhé strany zájem o jakoukoliv jinou dohodu, než že jim máme pozemek přenechat.

Považujeme za politováníhodné, že je možné, aby katastrální úřad dopustil, že jsou majitelům vyměřením zmenšovány jejich pozemky, zároveň však z jistě pochopitelných důvodů odmítáme řešení, že nemalou část námi zakoupeného pozemku, kterou budeme ještě desítky let splácet, sousedům darujeme.

Věřím, že kdyby se v době přeměření hranic pozemků na katastru Lanžhota spojili všichni, jež vyměření poškodilo, nemuselo teď k těmto situacím docházet a dotýkat se lidí, kteří v oné době ještě s danými pozemky neměli nic společného. My nyní, místo abychom si s radostí užívali náš nový domov, zažíváme nepříjemnou šikanu v podobě slovního napadání, pomluv apod.

Proto bych na Vás, milí spoluobčané, ráda apelovala. Každý problém podobného rázu, který se naskytne, řešte co nejdříve a v klidu. Protože jen máloco se vyřeší „samo“ a důsledky v budoucnosti mohou být nedozírného rázu.

Také činnost

František Hrnčíř

Chtěl bych reagovat na informace předse-
dedy spolku Soutok Lanžhot a lesní úsek
Tvrdonice v minulém zpravodaji. Žádné
nesmyslné hráze kolem Lanžhota se bu-
dovat neměly. Vybudovat se měla pouze
jedna hráz, a to v lokalitě za Vagonkou,
která byla schválena zastupitelstvem měs-
ta. Součástí této stavby bylo i vyčištění
Zavezeného járku. Celkový náklad na tuto
stavbu byl asi 29 mil. Kč a byla možnost
získat dotace v 100% výši. Dříve než byla
podána žádost o dotaci, musel být pro-
jekt této stavby schválen expertem Mini-
sterstva zemědělství. Projekt byl schválen,
a tak nebránilo nic přípravě stavebního
povolení a žádosti o dotaci. Bohužel, jak
předseda spolku, tak i několik občanů
podalo proti této stavbě námitky, čímž se
protahovalo řízení o vydání stavebního
povolení tak dlouho, až uplynula doba pro
podání žádosti o dotaci. Tímto jednáním
se realizace stavby znemožnila.

Dnes existuje studie nové hráze v této
lokalitě, která vede částečně po již navrh-
ované trase, část hráze vede jinou tra-
sou. Jaký význam mělo zabránění stavbě
původní hráze, když dnes jsou všichni
odpůrci této stavby pro její realizaci, byť
po změně trase, ale ve stejné lokalitě?
Bohužel, dnes již žádná dotace v 100%
výši neexistuje. Maximální výše dotace
může být ve výši 85 %. Zbývající část, tj.
15 %, musí být finanční spoluúčast žadate-
le. Takže nás případná realizace této stav-
by bude stát zbytečně několik milionů.

Areál Hvězda je jasný příklad hospo-
daření státu. Byla vytvořena instituce pod
názvem Fond dětí a mládeže, na který byl

převeden veškerý tzv. svazácký majetek.
Když Fond dětí a mládeže nabízel tento
majetek k využití, stanovil záměrně ne-
smyslné podmínky pro jeho provoz tak,
aby všechny případné zájemce spíše od-
radil. Přesto jsme o tento majetek dvakrát
žádali. Zůstatková hodnota Hvězdy byla
v té době asi 7,5 mil. Kč. Ani oslovení
poslanci nedokázali naší žádosti pomo-
ci. V případě, že by město tento majetek
získalo, bylo několik zájemců, kteří byli
ochotni areál provozovat. Hvězda byla
prodána ostravské firmě se sídlem v za-
hraničí za 600 000 Kč. Tato firma za něja-
kou dobu areál prodala další firmě. Po ná-
tlaku obcí a poslanců byly takto prodané
majetky soudně vráceny státu. Bohužel
Hvězda byla již v takovém stavu, že se
nedala využívat. I zadarmo byl a je ten-
to areál drahý, protože bude muset dojít
k odstranění stavby a podzemních nádrží,
ve kterých byl topný olej na vytápění. Ná-
klady na odstranění budou určitě ve výši
několika milionů. Možnost získání dotace
na odstranění není jistá. Dle podmínek
dotačního titulu bude muset majitel ne-
chat zpracovat projekt, který určí, o jakou
ekologickou zátěž jde, musí stanovit způ-
sob odstranění a náklady na odstranění
této stavby. Jenom náklady na vypraco-
vání tohoto projektu, bez kterého se nedá
o případnou dotaci žádat, mohou být
ve výši 100 000 Kč, možná i více. Ani toto
ale nezaručuje možnost získání dotace.

Podle mého názoru by měl tento areál
dát do pořádku ten, kdo tento stav zavinil,
tj. stát. Měly by být odstraněny všechny
stavby a okolí upraveno do podoby před
výstavbou.

Kdo z nás si troufne na maraton?

Martina Srholtová

3. března letošního roku se uskutečnil
21. ročník Volkswagen Maraton Praha, kte-
rý proslul svou krásnou trasí, díky níž patří
k nejpobulárnějším světovým maratonům
a láká desetitisíce běžců a návštěvníků ze
všech koutů republiky i ze světa.

Dověděla jsem se, že náš lanžhotský rodák
Antonín Košulič, r. 1968, získal v tomto zá-
vodu 3. místo. Proto jsem ho kontaktovala
a položila mu pár otázek.

Jak jste se dostal k běhání?

Běhám od konce roku 2010. Respektive
od té doby mě běhání baví. Do té doby jsem
běh považoval za sport pro bláznů, zoufalce.
Vždycky jsem měl rád kolektivní sporty. Ale
bylo tak nějak rok od roku těžší najít kolek-
tiv lidí, kteří by měli čas ve stejnou dobu.
Koncem toho roku 2010 se sešlo pár věcí -
nedostatek sportu, tomu úměrný nadbytek
kilogramů a k tomu kamarád, který běhu
propadl (přestože k němu měl dříve obdob-
ný postoj). Takže mi to nedalo a zkusil jsem
to. Začátek byl tragický. V parku
jsem uběhl pár set metrů a pak
pár minut chytal dech. Musel
na mě být žalostný pohled -
a taky jsem se tak cítil. Ale ří-
kal jsem si, že přece nejsem tak
nemožný, abych to nepřekonal.
Proto jsem nějaký čas vytrval
a po pár týdnech mě to chytlo.
Taky k tomu přispělo to, jak je
to úžasné nezávislý sport - sta-
čí mít tenisky a člověk nemusí
nic domlouvat, nikoho shánět.
A radost se dostaví po každém
běhu, člověk nemůže prohrát ☺

Kolika závodů jste se už zúčastnil?

V říjnu 2011 jsem absolvoval svůj první zá-
vod - čtrnáctikilometrový běh kolem Brněn-
ské přehrady. Tam jsem objevil kouzlo běhu
s podobně smýšlejícími lidmi - vesměs jsou
k sobě příjemní a přející, každý bojuje sám se
sebou, endorfiny stříkají všude kolem od za-
čátku až do konce. Další rok (2012) jsem zku-
sil půlmaraton a další (2013) jsem to protáhl
na maraton. Bylo mi 45 let a „zvládl“ jsem to
těsně pod 3:45. Neskutečný zážitek, který snad
vyvážil to, že už to asi není úplně nejzdravější
počin. Respektive spousta lidí mi říká, že ma-
raton už není zdravý, ale na druhou stranu
nikdo nedokáže říct, jestli to „není zdravý“
je obdoba vykouřené krabičky cigaret, nebo
několika bujarých večírků, nebo něco jiného.
Loni jsem si dal maratony dva - opět Pra-
hu a k tomu Berlín, ale ve spojení s dalšími
čtyřmi půlmaratony, nějakými kratšími běhy
a hlavně s B7 (necelých 100 km po Beskyd-
ských vrcholech, převýšení kolem 5 000 me-
trů) to na mě bylo už opravdu moc a kromě

A. Košulič, č. 4910, 500 m před cílem

osobního rekordu 3:34:35 jsem si odnesl i ponaučení, že bych to neměl přehánět.

Jak probíhal letošní závod a jak je to tedy s tím třetím místem?

Letos jsem si vysnil čas 3:30 a vytvořili jsme v práci tým s ambicí umístit se na medailové pozici v soutěži týmů, to jest čtveřic běžců běžících celou trasu pod jednou hlavníčkou. Osobák se mi překonat nepodařilo - opět byla trasa o něco „delší“, než bych potřeboval ☺, ale kolegové mákli a na bednu jsme se dostali s celkovým časem 12:52:44, takže zklamaný rozhodně nejsem.

Závod jsem zvládal asi o něco lépe než loni, i když rozdíl moc velký nebyl. Běžel jsem s kamarádem, oba jsme měli stejný plán. Tempo jsme drželi asi do 30. kilometru, ale pak jsme trochu začali odpadat. Nebyla to ona „maratonská zed“ - tedy to, že najednou člověku dojdou síly a ne, že ztratí tempo, ale v podstatě není schopný běžet vůbec. U nás se to jen víc a víc zhoršovalo, tempo víc a víc klesalo. Na občerstvovačce na onom 30. kilometru jsme se rozdělili a dál trpěli každý zvlášť, ale kolem 40. km jsme se opět „sešli“ a do cíle

to dotáhli spolu, stejně zničení, stejně šťastní. Já osobně jsem celkově skončil na 1 138. místě a ve své kategorii (muži 45 -50 let, celkem 702 závodníků) 161.

Přihlásíte se i příště a budete se opět snažit zaběhnout maraton rychleji?

Jestli se přihlásím příště? Kdo ví, je to zatím dost daleko, ale asi spíš jo. Je to opravdu parádní zážitek. Ale asi poběžím na pohodu. Konečně si to jednou užiju, budu se kochat památkami kolem trasy a v klidu si vychutnávat občerstvovačky ☺

Pan Košulič mi na závěr sdělil ještě jednu informaci. Pátral na internetu a zjistil, že v roce 2013 se tohoto závodu zúčastnil i další lanžhotský občan a to konkrétně Zdeněk Bernát, r. 1988, který trasu uběhl za 3:34:26.

VOLKSWAGEN MARATON PRAHA V ČÍSLECH

Kapacita je 10 000 závodníků

Ve startovním poli se objevilo celkem 75 národností

78 % běžců jsou muži, 22 % tvoří ženy

Průměrný věk žen je 37,2 let, mužů 40,1 let

Průměrný čas žen 4:16:19, mužů 3:49:34

Průměrný běžec potřebuje ke zdolání 42,195 km udělat 34 432 kroků

Nejstarší účastník 2015: Jiří Přidal (CZE), 81 let

Nejstarší účastnice 2015: Piper Peterson (USA), 69 let

Při závodě pomáhá 1 400 dobrovolníků

Klobáskového krále máme v Lanžhotě

Hana Tučková

Firmu Hakalík majitele Miroslava Hakaly snad není nutno představovat. V Lanžhotě se již zabydlela, úspěšně se rozvíjí a uzenářské výrobky jsou známé nejen v blízkém, ale i dalekém okolí.

Miroslav Hakala, narozený 25. 7. 1972, se po ukončení školní docházky vyučil

řezníkem – uzenářem. Pracoval u několika firem zpracovávajících maso a vyrábějících uzeniny. S manželkou Romanou mají dva syny, z nichž jeden pracuje v rodinné firmě. Teď se již hrdě hlásí i k titulu „děda“ vnuka Tomáška.

Firma Hakalík se přihlašuje do soutěží s uzenářskými výrobky a výsledky oprav-

du stojí za to. Na letošním břeclavském klobáskobraní získal poháry za všechna tři první místa. Gaston, Plíšňová, Hakalíkova, Z udírny, Komínová, Chilli, S medvědí česnekem, Bylinková – to jsou jen některé z druhů, které připravuje.

Jak dlouho v oboru pracujete?

Vlastně od vyučení. Firmu jsem založil před sedmi lety, takže se dá říct, že je pořád ještě v plenkách. Je to rodinná firma – pracuji zde s manželkou a se synem, všichni jsme vyučení v oboru. Kromě toho tady máme jednoho řezníka a jednu prodavačku. Nebereme to průmyslově, jsme všichni rodina.

Úspěch Vašich výrobků na letošním břeclavském klobáskobraní byl fenomenální. Účastníte se i jiných soutěží či výstav?

Jezdíme v podstatě na všechny. Byli jsme na mezinárodní výstavě ve Velké nad Veličkou, kde jsme od veřejnosti dostali druhé a třetí místo. Této soutěže se účastní lidé ze Slovenska, Maďarska a Polska. Ve Vápenkách jsme měli na koštu klobás od veřejnosti první a od odborné poroty

druhé a třetí místo. A teď v Břeclavi všech na první tři místa.

Obstát v konkurenci tradičních maďarských klobás asi není jednoduché...

Maďari, to jsou borci! O to větší má člověk z ocenění radost. Hlavně když je to od veřejnosti. Nás zajímá hlavně to, jak klobásy chutnají lidem.

Na soutěže jedete se speciálními druhy klobásek, nebo je to běžná produkce, kterou u Vás mohou lidé koupit?

Jsou to klobásy, které normálně běžně prodáváme. Vyrábíme jich asi 18 druhů a obsahují pouze čisté maso a koření.

Co pro Vás a Vaši firmu úspěchy na soutěžích znamenají?

Tak znamená to, že to naše řeznické řemeslo děláme, jak se má, a jdeme správným směrem. Hlavně je to reklama, že vyrábíme kvalitní výrobky a získáváme další zákazníky.

Dá se říci, které druhy klobás jsou u lidí nejoblíbenější?

Záleží na ročním období. Teď je větší zájem o trvanlivé a přes letní období zase různé na gril. Samozřejmě o další novinky mají lidé zájem.

Asi se nevěnujete jen výrobě klobás?

Věnuji se výrobě veškerým tepelně opracovaným uzenářským výrobkům, vyrábíme různé šunky, salámy, uzená masa, zabijačkové speciality, paštiky, pečená masa. Nakládáme masa taky na gril. Máme kolem 80 druhů výrobků. Snažíme se,

ať si každý zákazník vybere, co mu bude chutnat.

Kde se s vašimi výrobky mohou lidé setkat?

Máme prodejnu tady v Lanžhotě, uzenářský koutek na pěší zóně v Břeclavi, kam taky jezdíme prodávat na farmářské trhy. Po sousedních obcích a městech jezdí naše pojízdná prodejna a rozvážíme výrobky do Brna, Hodonína, Kyjova, Uherského Hradiště a taky do Zlína. Jsou to většinou farmářské obchody. Naše klobásky dodáváme taky do různých vináren, protože k vínu uzenina patří.

Začátkem května se konala prestižní soutěž s mezinárodní účastí v koštu klobás „O krále slovácké klobásky“. Celkem se hodnotilo 99 vzorků. Umístili jsme

se na 1. místě a získali titul KRÁL SLOVÁCKÉ KLOBÁSKY.

Této soutěži se účastní pravidelně uzenáři z Česka, Slovenska i Maďarska. Jsou to velkovýrobci i malovýrobci uzenin jako my. Někteří z nich mají praxi v oboru 30 i 40 let. Celkem veřejnost posuzovala 99 vzorků klobás, jednalo se o klobásky paprikové, bez papriky a trvanlivé i fermentované. Nejvíce chutnal veřejnosti náš Gaston. Mám velkou radost, která se nedá ani popsat, že jsme tuto soutěž vyhráli. Je to náš největší a nejceněnější úspěch, který jsme do této doby získali.

Děkuji za rozhovor a přeji Vám i celému kolektivu ještě mnoho dalších úspěchů a ocenění Vaší práce.

45 dnů „vzhůru nohama“

František Horák

U příležitosti konání 9. celosvětového potlachu trampů, BOMBALA RIVER – Austrálie, 15. - 17. 3. 2014 jsem se vydal na cestu k protinožcům.

Nejdříve si připomeňme, kdy a za jakých okolností tato celosvětová setkání vznikla. Po roce 1968 začala takzvaná normalizace, omezení svobody, zákaz setkávání trampů v přírodě, cenzura tisku atd. Mnoho československých trampů se s tím nemohlo smířit, a proto za různých podmínek prchali za svobodu do zahraničí. Především do USA, Kanady, Austrálie, Jihoafrické republiky, Švýcarska, Francie, Německa... Po pře-

vratu v roce 1989, kdy už bylo možné cestovat do západních států, uspořádali českoslovenští trampové (emigranti) v americkém Coloradu roku 1993 první celosvětový potlach. Od té doby se pořádají potluchy pravidelně.

Před třemi lety, kdy jsme v Lanžhotě na Křenové pořádali 50. výroční oheň naší trampské osady, přijelo také několik kamarádů ze zahraničí, mimo jiné i z Austrálie.

Tehdy se nám dostalo osobního pozvání na potlach k našim kamarádům „protinožcům“ a jak už je všem jasné, toto pozvání jsme přijali.

Ještě než začnu o naší cestě, dovolím si několik vět o historii Austrálie. Už před čtyřiceti tisíci lety zde žili domorodí obyvatelé Aboriginci původem z Asie. Dnes žijí v centrální - severní Austrálii v rezervacích v okolí města Alice Springs. Teprve v roce 1606 Holanďan William Janus vstoupil, jako první Evropan, na australskou pevninu v její severní části Cape York. V roce 1642 připlul od jihu objevitel Abel Tasman a narazil na ostrov, který dodnes nese jeho jméno. Kapitán Cook připlul přes Tahiti a Nový Zéland, na australskou pevninu vstoupil 28. dubna 1770 na východním pobřeží. Jeho jméno nese město Cooktown v Queenslandu.

Roku 1788 se jih Austrálie stal trestněckou kolonií Anglie. Této zemi se nevyhnula ani zlatá horečka, která propukla v roce 1851. Velkou část přistěhovalců tvořili Číňané a v dnešní době má každé větší město svou čínskou čtvrť.

1. ledna 1901 vzniklo sloučením šesti kolonií společenství – COMMONWEALTH

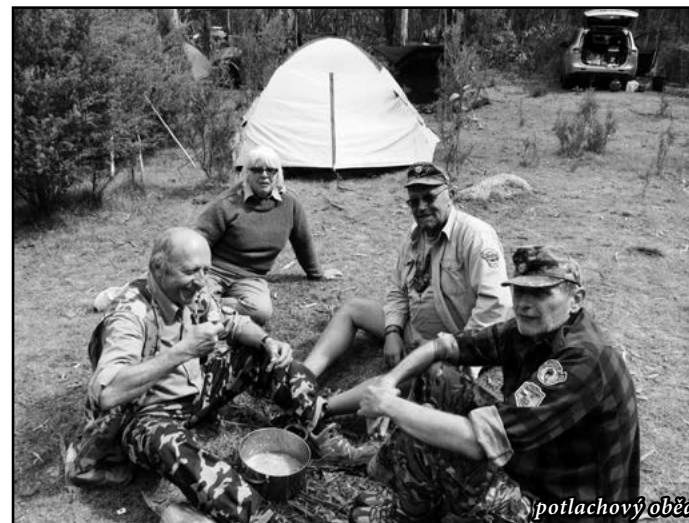
OF AUSTRALIA – Australský svaz. Nově vzniklá země se stala jedním státem s rozlohou 7 682,3 tis. km² a 18,540 mil. obyvateli. Hlavním městem je Canberra, ve které žije 300 tis. obyvatel. Další města, která mají přes milion obyvatel, jsou Melbourne a Sydney.

A teď už k naší cestě. Díky mému kamarádovi Mirkovi z Tišnova, který s velkým předstihem zařídil letenky, víza a další formality, jsem před odletem neměl moc starostí. A tak v úterý 4. března jsme na pražském letišti nastoupili do letadla a nabrali směr Austrálie trasou přes Frankfurt nad Mohanem a Singapur. Po téměř dvaceti čtyřech hodinách jsme přistáli v dalším milionovém městě Adelaide. Celní a pasové záležitosti na letišti pro nás byly velmi neobvyklé a náročné. Australané si velmi hlídají, aby se jim z Evropy na jejich kontinent nedostaly nějaké předměty (drogy, dřevěné věci, jídlo, hlína na botech...).

Díky Bohu, i přes dvojí kontrolu celními psy, jsme zdárně opustili celní zónu,

za kterou už nás čekal kamarád Franta z Brna, žijící v Austrálii od roku 1988. Byli jsme velmi rádi, že pro nás přijel, protože Adelaide se na břehu Indického oceánu rozbíhá na délku 120 km a široké je 30 km.

Páteční ráno 7. března jsme u Franty, kde jsme první noc přenocovali, naložili auta proviantem a vyra-

zili jsme k jedné z největších řek Murray, kde jsme měli na pět dnů pronajaté dva hausbóty.

Při naložení jsme byli krátce proškoleni a pak už nám nic nebránilo vyrazit proti proudu řeky. Kromě mě a Mirka naši posádku tvořili – Otmar z Ostravy, Špica ze Zlína, Paddy z Prahy, Danny z Kanady, Jiřka z USA a Pepa a Zdena ze Švýcarska. Plavba byla úžasná. U kormidla jsme se střídali po dvou hodinách a mezitím se kochali krásami přírody po obou březích. Ráno nás budila obrovská hejna hlučných papoušků, kteří jako špačci u nás dělají velké škody na místních vinicích. Večery po zakotvení jsme společně trávili u ohýnku zpíváním pod obrovskými eukalypty a Jižním křížem nad hlavou. Po celodenním letu to byla v tom plovoucím hotelu, kde bylo téměř vše, příjemná aklimatizace na nastávajících čtyřicet dnů vandru po této teplé zemi. Po pěti dnech na vodě jsme se vrátili do místa vyplutí, vyměnili lodě za auta a vyrazili.

V Austrálii je téměř dva tisíce národních parků a není možné vidět vše najednou. Proto jsme zvolili trasu přes pět provincií, abychom mohli vidět aspoň několik těch nejvzácnějších krás.

Z jižní strany jsme cestovali přes Victorii, kde jsme obdivovali Grampians nebo Twelve apostles, nádherné až 70 m vysoké pískovcové sloupy na pobřeží moře. Je úžasné, jak tisíce let odolávají tyto skalní útvary několikametrovým mořským vlnám. Poté jsme přes Melbourne pokračovali k potlachovišti.

V pátek 14. března jsme dorazili na místo akce – Bombala River, 1060 m nad mořem. Na druhý den v 19.00 vzplanul oheň na počest kamarádů, kteří už odešli

na věčný vandr. V neděli proběhlo oficiální zahájení. Byl zapálen slavnostní oheň na počest 9. celosvětového potlachu. Při tomto aktu si přes čtyři sta trampů z celého světa zapělo tradiční trampskou hymnu – Vlajka.

V pondělí večer byl po veselém vyprávění potlach oficiálně ukončen. Z dvaceti pěti účastníků tohoto vyprávění jsem měl největší úspěch, a to s povídkami Moravského Slováčka.

Následující ráno jsme vyjeli po východním pobřeží dál na sever. Zaparkovali jsme na Charlotte Pass (1 800 m) a pěšky šlapali přes Sněžnou řeku na nejvyšší horu tohoto kontinentu Mount Kosciuszko (2 228 m). V 17 hodin a při 2 °C jsme zde vztyčili naši vlajku. Poté jsme přes hlavní město Canberra a Modré hory pokračovali do Sydney. Zde jsme trochu bloudili a ke kamarádům Gustovi a Kristýnce, kteří zde žijí již 40 let, jsme dorazili až za tmy. Naše námaha byla odměněna řízkem přes celý talíř a my si po drsných nocích v buši najednou připadali jako doma.

Abychom si města užili co nejvíce, tak jsme za tmy i vstávali. Prohlédli jsme si historický most Harbour Bridge. Ten byl dokončen v roce 1932 a spojuje ho obrovské nýty z bývalých Vítkovických železáren. Po prohlídce národní opery jsme vypluli na prohlídku zálivu a zakotvili na jedné z nejkrásnějších pláží Manly Beach. Prohlížet si krásy města při houpání na pětimetrových vlnách je opravdu zážitek. Den jsme zakončili u dalších kamarádů Cvrčka a Boženky, rodáků z Břeclavi a Mikulčic, kteří nás mimo jiné pohostili i čerstvými škvarky. Ale nejlepší bylo pivo, které si Cvrček varí sám. Před emigrací byl totiž sládkem ve starobrněnském pivo-

varu. Po snídani, kterou nám na verandě zpestřili krásní papoušci, jsme vyrazili dál na sever. Další zastávka byla v Národním parku Fraser Island na největším písčném ostrově (140x25 km). Zde jsme chtěli několikrát zajet do vnitrozemí, ale půlmetrová hloubka písku nám to nedovolila. Dokonce jsme zapadli natolik, že naše snažení o vyhrabání pomocí ešusů bylo marné a vysvobodili nás až domorodci se silnými auty. Teprve pak jsme mohli pokračovat dál. To už na nás čekal další zážitek. Tropické deště. Během několika minut spadlo přes 100 mm srážek a my projížděli kolem plantáží, kudy se valilo obrovské množství blátivé vody.

Další zastávky na naší cestě byly podmořské muzeum v Townsvillu, potápění u bradlového útesu Great Barrier Reef u Queenslandu, který patří k největším divům na zemi a město Cooktown, které je pojmenované po objeviteli této části pevniny. Má zde pomník i muzeum. Odtud jsme pokračovali do centrální Austrálie. To byla naše nejdelší trasa ujetá za den – 1 138 km. Během zastávek na cestě k nám přicházeli divocí dingové a čekali na zbytky jídla. Přejeli jsme obratník Kozoroha a při teplotě 42 °C jsme dorazili do Alice Springs, kde jsme si prohlédli obelisk, na kterém jsou jména všech australských vojáků padlých od 1. sv. války až po Afghánistán.

Dále jsme pokračovali na jih za posvátnou horou Ayers Rock – Uluru. Je to posvátná hora původních domorodců, kteří zde žili před 40 tis. lety, vysoká 380 m.

Na tuto horu se nám podařilo vystoupat až na třetí den, protože výstup je zakázán při teplotách vyšších než 36 °C (což je celé léto), při dešti a za větru silnějšího 25 m/s. Výstup za pomoci ukotvených řetězů nám trval asi hodinu, ale ten výhled stál za to.

Následující den jsme si prohlédli Kings Canyon v národním parku Watarrka, dále Palm Valley – Údolí palem, kde jsme potkali volně žijící psy dingo, divoké koně i velbloudy a v oblasti největšího naleziště opálů město Coober Pedy. Sjeli jsme až k pobřeží a trajektem jsme přešli na ostrov Kangaroo – Klokani ostrov. Ve volné přírodě jsme si zblízka prohlédli tuleně –

pohoda na hausbótu

lvouny. Ráno nás kolem stanů okukovali zvědaví klokani.

Naši dobrodružnou cestu jsme ukončili opět v Adelaide u kamaráda Franty. Ten nás večer před odletem vzal ke kamarádům Novákovým, rodákům z Moravy. Víta Novák má vinný sklípek, který vznikl tak, že se pět let snažil vykopat v pískovci na dvoře studnu. Vodu nenašel, a tak z těch chodeb udělal vinný archiv. Tento

sklípek navštívilo i několik známých osobností. Na zdi ve sklípku jsou podepsáni Jožka Černý, Karel Gott, Helena Vondráčková, Petr Janda a další.

Domů jsme letěli ve dne, a tak jsme mohli z výšky pozorovat tu nevlídnou tvář západní Austrálie, ale i krásné Malajské ostrovy. Za těch 45 dnů u protinožců jsme autem ujeli 14 000 km a ušli přes 300 km pěšky, abychom viděli aspoň ty nejkrásnější poklady Austrálie. Až po této

zkušenosti si člověk uvědomí ty obrovské vzdálenosti, které musel urazit při cestování za poznáním, a o to víc si váží našich památek a krás, které máme v naší malé zemi uprostřed Evropy.

Trampingu se věnuji už přes padesát let a cestuji za kamarády od Krkonoš až po Tatry. Ale stále je ještě spoustu krásných míst, kam jsem se nedostal a toužím tato místa poznat.

Bosky

J. J. Uher

„Tak nemův, je tady jeden-jedna ešče bosky!“ Takto bývával napomínán každý, kdo si začal řeč na téma tak zvané mládeži nepřístupné, jako třeba některé filmy, promítané v sále U Vedralů. Ale často šlo mezi frajíři a frajírkami o špás...

Mně nepůjde ani o jedno, ani o druhé. Moje téma **BOSKY** je prostě o nohách neobutých. Bosých mezi prvním jarním dnem a posledním letním. A začnu otázkou: **Kdo z čtenářů našeho zpravodaje viděl v posledních třiceti čtyřiceti letech kráčet nebo běžet lanžhotskými ulicemi a jeho okolím někoho bosého? Ano, neobutého?** Ani v těch nejparnějších dnech se mi nepoštěstilo být něčeho takového svědkem. To by se snad musel stát zázrak!

Posledním lanžhotským občanem, podle mé paměti, který chodil po venku od jara do podzimu bosky, byl Leopold Černý, Poldíček, tak trochu můj kamarád, byť ode mne o hodně starší. Od narození trpěl nervovou chorobou, kvůli které mu lidé říkali Mrkvavý Tabala, ač to převážná většina z nich nemyslela ve zlém.

A co generace třicátníků minulého století, včetně té mé? Léta řekněme 1935 až 1950? Zvláště po mírné zimě jsme se nemohli prvního jarního dne (21. března) dočkat. A jak nastal, a třeba byla ještě u břehů malé Caje a na Jazerku ledová stříž, už jsme maminky ovádali, aby nám dovolily zatím pouze na trávníku hřiště na Pastvisku běhat bosky. „Ale nechť ani nenapadne odběhnout na studenou zem!“ znělo ponaučení. Samozřejmě porušované, protože kdo z nás by se nechal zahanbit kamarádem, který příkazu nedbal.

Jenom co se jaro oteplilo i z pocitu mamiček natolik, že dojde vhod šetřit boty, kterých jsme tenkrát na rozdaj nemávali, jedny kostelové, druhé školní, třetí do ulice a šlus, měli jsme pro „bosky“ nohy zelenou všude, dokonce i do školy! Třeba v obecně to nebyla žádná sranda. Podlaha

byla z desek nahruho ohoblovaných, natřených nějakým černým sajrajtem, od něhož nám nohy zčernaly až po kotníky, a co víc, tu a tam jsme si do šlapek zapchli třísku! Mánkote, dnes by kvůli tomu došla sanitka i s protitetanovými injekcemi. Tenkrát? Pchá, tříska se vytáhla a bylo.

Tak jednoduché to však nebývalo, když jsme si někde venku, a nemuselo to být zrovna při fotbale s mičudů, kusem punčochy, vycpané hadry (takové uměl vyrábět náš kamarád Pavel Petrla, řečený Šauko, měl sestry, a tudíž dost punčochového materiálu), když jsme si takzvané **srazili palec**, do krve samozřejmě. Když jsem s pláčem na krajíčku přikulhal s takovým zraněním domů a maminka řekla, že to nic není, na ten šup jsem měl palec zahojený, ale běda, když s vážnou tváří prohlásili, že mi z něho spolu s krví **lezú ven střevo**, začal jsem hulákat, jako kdyby mi na palec šlápl štulná kůň.

Je to tak, pokud bylo jenom trochu teplo, na boty jsme si ani nevzpomněli. Nebyli jsme to jenom my, kluci a děvčata školou povinní, bosky prochodili po dvorech, humnech, ulicích, na pole a louky i do lesa i dospělí, až po stařečky a stařenky. Boty byl vzácný a drahý i ceněný majetek. V zimě, když jsem si k podpatkům školních bot

přišrouboval brusle kolumbusovky a náhodou jsem kramflík ulomil, to byl mazec a šlus s bruslením. Samozřejmě, že když jsme v čase teplých dní nepotřebovali boty a nohám to neškodilo, zbylá větší část těla se také uskovnila tak, že nám stačily trenýrky, výjimečně tílko k nim. Koupávali jsme se pochopitelně nazí (kdo by čekal, až nám trenky uschnou?), ale to nás neměla otravovat děvčiska. Stačilo se proti nim s tou naší nahostí rozběhnout a už s vriskotem a pištěním upalovala kam která! Na koupání jsme mívali tolik vod, že jsme si mohli vybírat. A tehdy nebyly ještě žádné štěrkovno-šutrovny. Pokud v létě zaplavila louky a les povodeň (hospodáři volali: **voda leje, voda leje**), nevěděli jsme kam a do které vody skočit. Bavilo nás také naskočit u prvního mosta do proudu Járku a nechat se jím unášet až přes Štěpničky k Palanských špicí.

Čvachtávali jsme se také v Kútě, starší chaloni na Koňské jamě a když nám bylo daleko z Nové a Pastviska do Kučovanis-

kluci rádi při koupání v Járku ve Štěpničkách, 50. léta, foto A. Šenk

ka, nejoblíbenějším koupalištěm se nám stávala jedna ze zátočin Járku, ve Štěpničkách, nebo též U druhého stávků. Tam stylem po psovsky plavávala i velká děvčata, ba i tetky ve starých kacabajách a sukních a pod nimi už jenom běloba nahých překypřelých těl. To bývala pastva pro naše více než zvědavé oči. Potom jsme je špehovali, když se přeslékaly za kříčkama, běda s námi, kdyby nás dopadly živé. Ze starých chlapů, kteří se koupávali pouze v modrých zástěrách, opásaných v nich jako ti japonští zápasníci-tlustoši, si jako posledního pamatuji sedláka strýca Josku Gajdu od obecné školy. V Járku byl vysoký břeh, ze kterého jsme skákávali **důle huavú** a starší kluci z větví topolů. Hrdiny v Kučovanisku byli ti, kteří se nebáli jak vlašťovičky slétávat dolů hlavou z vršku železničního mostu. Tam jsme si my menší netroufali, leda tak ze zábradlí.

Mým úplně prvním koupalištěm klučiny předškolního věku bylo dnes už neexistující Jazerko na konci Nové ulice. Začal jsem jako jiní v korýtkách a potom už i tam, kde mi byla voda po krk. Tam jsem se také naučil plavat a nebát se potápět. Něco takového musel ovládat každý opravděnský kluk, nechtěl-li být posměšně nazýván **děvčenským púčkem**. S některými bázlivými kluky se ti starší nijak nepárali: hodili je do vody, kde palci u nohou dna nedosáhli, a uť se. Když mu to nešlo, zavčas ho vytáhli ven, až se to nakonec naučil, chtěl-li zůstat v partě.

Ale já se ještě vrátím k tomu, co je dáno nadpisem mého vzpomínání - **bosky**. Když vidím, jaké kopačky vlastní dnešní žáčci a dorostenci, zůstávám v ohromení a nemohu nevzpomenout na rok 1949, kdy náš lanžhotský dorost, jehož jsem byl

co pravé křídlo hráčem, vybojoval tituly mistrů Čech a Moravy a jenom vinou horšího skóre zůstal druhým v Československu za ŠK Bratislavou. Ještě v tomto roce jsem běhal i o trénincích na trávníku hřiště na Pastvisku bosky, ano, **bosky!** Taková fotbalová esa, jako byl Ladona Uhlíř nebo Miloš Trčka, ale i další, si chodili prohlížet nárt mojí pravačky, cože to mám na ní za kůži. Hráť bosky, to byla moje obrovská radost, a potom trest, když jsem podle příkazu trenérů z Brna Malečka a Eremiáše musel obouvat o číslo a půl větší kopačky (paní Petrlová, hospodářka, mi je vybrala v almaře u nich ve vrátnici, prý po Frolkovi Hakalovi!) a zvykat si na ně. Oč nebezpečnější pro soupeře jsem mohl bývat! A když jsem v Bratislavě kopačky po zápase vyzul naposledy, už nikdy potom další jsem si neobul...

Kdybych dneska vyšel bosky někde na polní cestu nebo v městě na asfaltku, božítku, co všechno by mne píchalo. A tenkrát, za časů klukovství? My uměli bosky běhat i po strnisku!! A všude, kde jsme brodili, mohli jsme chytit jediné pijavici, ale nikdy žádný střep od rozbité sklenice nebo se říznout o konzervu. Nemůžeme si **svobody zvané bosky** užívat dnešní mládež i kvůli tomu, že příroda už není čistá? Ne, soudím, že hlavní důvod bude v oblasti sociální. Lidé, rodiče, společnost, mládež jsou prostě bohatší.

My jsme si vybírat nemohli, ale šťastní jsme bývali i s bosýma nohama! Mají stejný pocit i ti dnešní obutí?

I když třeba ne, s námi by určitě neměnili...

Osady Chorvátské w Morawě 2. část

Silvie Markovičová

Jako vůbec Slované, mají velké zalíbení v tanci, hudbě a zpěvu. V neděli a ve svátek odpoledne shromažďují se staří i mladí v hospodě, by se při zvuku hudby veselili. Tanečník jejich známý onen starodávný slovanský, záleží v poskoku, zpěvu a tleskání rukama. Jakmile muzikanti zahrají, vystoupí jeden z tanečníků, zazpívá nějakou píseň a poskóčí pětkrát neb šestkrát, bije se přitom pravou rukou v patu, dupá a cvrnká podkůvkami, přičemž mu diváci hlučně tleskají; nato se s tanečnicí svou několikrát zatočí, vyzdvihne ji oběma rukama a poskáká s ní, vystoupí z kola. Po něm tancují týmě způsobem ostatní tanečníci se svými děvčicemi jeden po druhém, až se řad dokončí. Že však příliš tento taneček namáhá, tancují se krom něho jiné, méně unavující, jako: valčík, polka, škotský (šotiš) a podobné. Hudba při tanci chorvátském jest velmi prostičká, skládající se ze dvou houslí a gajdoše (velkých dud). Nástroje foukací trouby, klarinetu a podobné, nedošly posud u Chorvátů obliby, ačkoli jim z hospody Frelešdorfské dost často zaznívají. Zalíbení ve zpěvu projevují netoliko při tanci, nýbrž i při jiných veselostech a při zaměstnání domácím i polním. Zpívají písně chorvátské i slovenské.

Starodávné, zajisté z původní vlasti, obyčej zachovávají Chorvátí Drnholští při svatbách a při pohřbech. Svatba u nich slaví se takto. Navečer před oddavkami sejdou se ženy s družičkami u nevěsty ku pletení věnce a u ženicha bývá večere. Nazejtří před východem slunce zatne se před domem nevěstiným i ženichovým na vysoké, červeně a zeleně malované žerdi, červená a bílá korouhev (sulica), ozdobená pentlemi, panenským jablkem a dvěma neb třemi kohoutími pery.

Asi hodinu před oddavkami přijdou mládenčí s hudebníky (dvěma houslisty a gajdošem) k ženichovi a vezmouce zaraženou před domem sulici, vedou ho s hudbou k nevěstě, aneb, jest-li nevěsta odjinud, jedou s ním pro ni. Před domem nevěstiným zatne suličník sulici ženichovu vpravo vedle nevěstiny a všichni vejdou do domu k snídani. Při snídani odprosí nevěsta i ženich rodiče a svatba ubírá se do kostela: suličníci jsou napřed, za nimi mládenčí, pak ženich

s nevěstou a konečně hosté. Nevěsta jest oděna ve skvostnou, okolo šíje a na rukávech liščinou neb černým beránkem, vykládanou šubu, majíc na hlavě věneček z rozmarýny neb lesknavého stříbrného drátu. U kostela zůstanou suličníci po obou stranách státi, svatebníci pak jdou do kostela na mši a od-

davky. Po oddávkách vrací se průvod v předešlém pořádku k nevěstě, zastaví se a nevěsta vezmouc vrtaň (velký, věnci podobný, uprostřed prolomený koláč), zatočí se s ním třikrát a hodí ho přes rameno mezi shromážděné diváky. Když pak ti se dají o něj do trháni, přinesou mládenci putěnku vody a ochladí horlivost jejich hojným politím. Po takovém obřadu jdou hosté do příbytku nevěstina, kdežto mládenci zatančívše si s družičkami. V poledne zasedá se k hostině. Všichni hodují vesele, toliko ženich a nevěsta ničeho nepožívají, obsluhující pilně hosty a k jídlu je pobízejí. Po obědě tančí se u nevěsty asi do 5 hodin, načež ji ženy do nejbližšího domu k čepení odvedou. Sundajíc jí věnec panenský z hlavy, přepletou jí vlasy a dají jí na hlavu ozdobný čepce; pak ji opět zavedou domů zpívající. Po písni zatancuje některá žena s nevěstou a zavede ji nejprv k ženichovi a potom k ostatním hostům, aby ji odkoupili mladou ženu, kteřížto zatančívše s nevěstou jeden po druhém, ženám dle libosti nějaký peněžitý dárek dávají, vykupujíce jim nevěstu. Když nevěsta se všemi potančí, nastává jí nový obřad, cesta pro „mladou vodu“. Vezmouce hrotek vody, přiváže si ho na rameno a jdouc před dům některého hosta, postaví ho na zem, načež družba, postavě se před shromážděný lid, dá se do vychvalování nevěstiny vody, říkáje chorvatsky asi tato slova: „Milí hosté! Tuto jest žena, která má velmi dobrou vodu; kdo si ní oči umyje, uvidí při večeři chutné pečeně, sklenice s vínem, atd. Pojdte sem a umyjte si ní oči.“ Tu jdou hosti kupovat od nevěsty vychvalené vody a každý jí pustí do hrotku nějaký peníz. Na to hodí nevěsta vrtaň mezi lid (někdy to učiní i družba) a ubírá se s hudbou do hospody, kdežto hlavní tanec započne. Okolo desáté hodiny jdou svatebníci k nevěstě k večeři

a hodují poznovu, ženich ale máje klobouk na hlavě a družbu po boku, sedí s nevěstou a družičkou u prvního stolu, nejeda ničeho jako v poledne. Po večeři ohlásí družba, že přišli dva pocestní z cizozemska, jenž prosí o nějaký dar, o holandský dukát nebo tvrdý tolar. Tu se sbírají dary pro nevěstu. Některý z výmluvnějších mláďenců, vstoupě na lavici, přijímá dary od hostů a podává je s rozličnými vtípky družbovi, který je klade na přikrytou mísu před nevěstu a ženicha. Dary záleží v penězích, v šátkách, plachtách a podobných věcech. Po takovém obdarování nevěsty oznámí družba, že tu jsou tři žebráci, jenž rovně prosí o nějaký dárek. Nato zapíchnou hudebníci vidličku do dřevěného talíře, dají na něj sklenici vína, a postaví ho před prvního hosta, kterýž pozdvihna sklenici písničku nějakou zazpívá a vyprázdnil sklenku, muzikantům k písni přizvukují, přičemž peníz na talíř položí. Tak obcházejí hudebníci jednoho hosta po druhém.

Poté nevěsta vezme dary a odejde se ženichem a některými hosty do vedlejší světnice; brzo však vrátí se a se ženichem večeří. Mládenci a hosté mezitím tancují a veselí se obyčejně až do rána. Před dnem se mládenci vytracují, vkrádajíce se hostům do domů, hledí jim buď nějaké náčiní odnést, aneb nepodaří-li se to, kus dobytka odvésti. Věci takto odcizené snesou před dům nevěstin a prodávše je v licitaci, připravují z peněz od majetníků za ně utržených, v hospodě nové vyrazení. V poledne, když se již dost vytančili, jdou s hosty k nevěstě k obědu a po jídle, poděkujíce se jí i ženichovi, zvesela se rozcházejí.

Mimo tyto původně chorvátské obyčeje slaví ještě některé jiné společně s Moravany, jakož jsou: pomlázka velikonoční, strojení ohňů na sv. Jana Křtitele a slavnost posvícenských čili hody.

Vzpomínky na 11. duben 1945

Vzhledem k velkému zájmu občanů přidáváme dosud nezveřejněné texty vzpomínek, které nám poskytli pamětníci osvobozeneckých bojů o Lanžhot.

MARIE ŠVIRGOVÁ, r. 1936

Když jsme se po hrůzném dni a noci ve sklepě u Hodonských dožili rána, rodiče se rozhodli přejít do Kouta k příbuzným a zjistit, zda jsou naživu. Bratrovi byli 4 roky. Mamička si ho uvázala na záda a mě vedl za ruku tatíček, přes překážky mě přenášel. Přes Lanžhot jsme kličkovali mezi mrtvými vojáky, koni i kravami. Nad mrtvolami se rojily mouchy. Míjeli jsme doutnající shorělé domy, některé byly rozbombardovány a poškozeny. Byla to hrůza, mám to stále v paměti. Bylo mi tehdy 9 let.

Když jsme přišli na místo, rodina nebyla doma. Před frontou se ukryli do lesa. Dům byl plný ruských vojáků.

Zakotvili jsme v ulici Pastvisko u Tučků (Hejtmánů). Bylo tam víc rodin. Když slyšeli naše povídaní o hrůzách, které jsme prožili, byli udiveni. Tady se žádné nepravosti nestaly.

Po týdnu jsme se vrátili domů. Tam byla spoušť. Rusové si zaměnili místnosti za WC. Všechno uvnitř bylo porozbíjené, mezi tou špinou bylo plno peří. Živobyty, které tatíček zakopal do země při domě, bylo vybrané. Neměli jsme z čeho vařit a co jíst.

Za tři týdny mě vzal do nemocnice na operaci slepého střeva autem UN-NRA strýček Bartoš (Bábiňák). Sestřičky a doktoři mě měli rádi, zpívala jsem jim písničku, kterou hned po frontě složil Voj-

ta Bartoš (Kocián) o zničeném Lanžhotě. Naučila jsem se ji při uklízení katolického domu, kde bývaly schůzky členů tělovýchovné jednoty Orel. Já jsem patřila mezi mladší dorostenky.

Píseň o Lanžhotě, zničeném v 2. světové válce s Hitlerem, autor: Vojta Bartoš

*Ej, Lanžhote, dědinečko milá,
jak nad tebou nám těžko v srdci je.
Ked spomeneme, jak tys krásná byla,
/: ale dnes ta každý smutně lутuje. :/*

*Všecky kráse malovaných domů,
zahrádky květů, mladej chase zpěv
drtily bomby, řev letadel k tomu
/: a Lanžhotem tékla prolévaná krév. :/*

*Ty lanžhotský kostelíčku drahý,
my tvoju hlavu znova pozdvihnem.
Zas povedeme v tebe život blahý,
/: germánsků šak krutost nezapomenem. :/*

*Ty lanžhotská dědinečko milá,
ty svoju krásu znova poneseš.
My přispějeme, abys vzácná byla,
/: své děti až Prahu v kroji povedeš. :/*

PAVEL ŠVIRGA, r. 1930

Již 7. dubna se ozývalo ze Slovenska dunění blížící se fronty. Ráno 8. dubna nastaly mohutné výbuchy – to Němci ničili mosty mezi Lanžhotem a Brodským. Byla vypuštěna Vranovská přehrada, která zalila louky a les, aby ztížila postup ruským vojákům. U starého mlýna byli mrtví první naši občané. Doma jsme nebyli kompletní. Václav byl nasazen ve Wilhelmshaven v Německu a Jan dostal příkaz stěhovat koňským povozem německé četníky ke Kyjovu.

Vyšli jsme před dům a přemýšleli, kam se před blížící se frontou schováme. Od starého mlýna přicházeli k našemu domu dva mokří vojáci v černých uniformách. Chtěli se ohřát a usušit. Odmítnout ozbrojené vojáky se nedalo. Sušili se v kuchyni na lavici, opření hlavou o stůl, pistoli pod hlavou a pospávali. Když odcházeli, řekli, abychom zakopali do země všechno, co chceme zachránit, že Rusové kradou. Mamička jim dala na cestu po krajici chleba, s myšlenkou na syna v Německu, že snad i jemu v nouzi někdo pomůže.

Frontu jsme prožívali nejprve u sousedů ve sklepě, tam to nebylo od lesa bezpečné, tak jsme přešli do středu dědiny. Tam ale přišli zlí Rusové, kteří znásilňovali ženy,

proto jsme utekli do starého mlýna. Bylo nás tam asi 30 osob.

Jan, který stěhoval četníky, přečkal frontu na faře v Moravské Nové Vsi a Václav se vrátil z Německa až po dvou měsících.

Když jsme se vrátili po osvobození Lanžhota domů, začaly uklidové práce, aby se dalo v rozbombardovaném domě bydlet.

Byli jsme na dvoře i s ruskými vojáky. Od lesa letěla letadla. Chtěl jsem utíkat do sklepa, ale Rus řekl: „Neboj, to naši.“ V tom začala v obci palba Rusů na Rusy. Letadlo bylo sestřeleno v poli za Lanžhotem u farmy.

Po frontě se do Kouta převáděli koně. Byl jsem donucen se sousedy i já. Bylo mi 15 let. Po velké vodě a jámách po granátech zůstaly na loukách velké louže. Do jedné jsem zapadl až po prsa, gumáky tam zůstaly a já jsem utekl a vrátil se domů mokrý a bos.

VĚRA VILDOVÁ, r. 1945

Na jaře 1945 byl Lanžhot obsazen německým vojskem. Počátkem dubna se od Slovenska začala blížít Sovětská armáda. Bylo jasné, že to pro Lanžhot nebude jednoduché, že se o něj bude bojovat. Lidé ze strachu začali opouštět své domovy a snažili se ukrýt, kde se dalo. Hodně jich odešlo do lesa.

Také naše rodina – otec, matka, čtyřletá sestra Božka, babička a matčina sestra Marie – chtěla odejít do lesa. Na Pastvisku potkali pana učitele Vaňka, který, když uviděl maminu ve vysokém stádiu těhotenství, jim řekl, ať do lesa nechodí. U nich ve sklepě už nebylo místo, ale zařídil jim pobyt u sousedů Kyclových.

ul. Masarykova, dnes pomník rudoarmějce

Začal krutý boj o Lanžhot. V době těch největších bojů 9. dubna jsem se narodila! Doktor nebyl k sehnání, proto mamince pomohla paní Uhrová, která byla s celou rodinou také u Kyclov. Dnes ještě žije jedna z jejich dcer paní Slezáková.

Během osvobozování se narodilo několik chlapců – Svaťa Třetina, Petr Soukup, Vašek Mikulič. Já, jediné děvče, jsem byla jako posel míru, protože hned 11. dubna byl Lanžhot osvobozen.

Podle vyprávění rodičů přišli osvoboditelé špinaví, unavení. Lidé je s úctou vítali, objímali a děkovali jim za osvobození.

FRANTIŠEK UHER – ŽAŇTA

(napsal v r. 2002, v r. 1945 mu bylo 19 let)

Při prvním dopadu dělostřeleckého granátu do naší ulice jsme utekli do sklepa ke Klvaňům. V tom malém sklepě s okénkem do ulice nás bylo patnáct včetně Anny Klvaňové, která ležela s malým Zdeňkem a čtyřletým Janem.

Byla středa 11. dubna dopoledne, když v rachotu střel a dýmu ze spálenišť se rozletěly dveře sklepa a příkrčená postava sovětského vojáka zvolala: „German nět?“ Malý postavou, s přilbou na hlavě, bandolér přes rameno, se samopalem v ruce, granát za pasem. Snad se mi jenom zdálo, že při pohledu na dítě v peřině a malého Janíčka se v jeho oku objevila slza. Chlapi se mu snažili vysvětlit, že „zděs nět germána“, že „zděs čechoslovačka“. Stál jsem krok od něj. Sehnul se a nabral do půllitrového hrnku vodu z kbelíku u vchodu. Podal mi jej a rozkázal: „Pij!“ Nechápal jsem, proč mám pít vodu, když nemám žízeň. Upil

ul. Komárnov

jsem trochu, ale on řekl: „Do dna!“ Otec mi septem vysvětloval, že on má strach, že ta voda je otrávená, tak prý ji mám vypít. Tak jsem pil opravdu až do dna. Usmál se a potom pil i on. Pak něco řekl rusky, čemuž jsem nerozuměl a vyběhl ven do boje. To bylo moje první setkání s rudoarmějemcem a občanem Sovětského svazu.

My jsme v I. Příční měli trochu štěstí, vyhořely jenom dva domy.

PETR SOUKUP

(napsal v r. 1965 jako dvacetiletý)

Narodil jsem se, když poprvé zahoukala děla nad Lanžhotem k našemu osvobození. To ještě u nás byla porodní bába. Po druhé už přijít nemohla, protože domy hořely a v ulicích řádil boj. Rodiče byli ve sklepě. Bez světla, bez ohně, kaši prý mi vařili na svíčke, zatímco venku střílely kaťuše. Byl jsem prvním dítětem, které osvoboditelé chovali v náručí. Matka mi o tom často vypráví a jako památku na Grigorije opatruje zašlou fotografii sovětského vojáka s uzlíčkem v náručí. To prý jsem já – Petr Soukup.

MARIE PETRLOVÁ, r. 1938

Tento smutný příběh mi vyprávěl můj zesnulý manžel Pavel. Jeho otec otřesen

z těch válečných hrůz jednoho dne prone-sl slova: „Chtěl bych se dožít osvobození a pak mohu i zemřít.“ Tehdy netušil, že tato slova se mu stanou osudná.

Byl 11. duben, slunce svými paprsky probouzelo přírodu, stromy se pomalu začaly halit do květů, když Pavlův otec vyšel ze sklepa na dvorek s radostí, že svoboda se blíží. Najednou začala palba a střepina zasáhla otce tři děti do břicha a způsobila mu smrtelné zranění. Bylo mu 43 let.

Když přiběhl pan doktor Kepák, který byl ve sklepech u Procházků, věděl, že všechna snaha o záchranu je marná. Bolelo ho srdce při pohledu na zdrcenou manželku a osiřelé děti. Bratři Antonín a František umírajícímu slíbili, že švagrové s dětmi budou pomáhat, což také splnili. Udělali z prken rakev a pohřbili bratra prozatímne na zahradě, která byla prosycena vůní rozkvetlých fialek. 14. dubna, až se situace trochu zklidnila, rakev vykopali a odváželi ji na místní hřbitov spolu s třináctiletým Pavlem a o něco starším bratrancem Tondou, kterého Rusi po chvíli odvedli, aby jim pomáhal nahánět dobytek. Obraz zničených domů, vraků aut, tanků, spadlých elektrických drátů, mrtvol lidí i zvířat a rakev s milovaným tatínkem se mu vryl do paměti na celý život. Zažloutlý úmrtní list, který jsem našla, dokazuje, že Pavel Petrla byl dne 14. 4. 19745 pohřben kaplanem Jaroslavem Krejčířem.

Toto je jeden příběh z tisíců, který vede k vděčnosti našim osvoboditelům a otázce, kdy se lidé konečně poučí z utrpení a přestanou s nesmyslnými válkami.

Ještě bych chtěla připomenout osobnost pana doktora Kepáka, který ošetřoval ra-

něné s nasazením života, chodil k poro-dům a radil ženám, které v té strašné válce neunikly znásilnění. Ochotně mu pomá-hala manželka a ženy, které byly u Pro-cházků ve sklepech. Byla mezi nimi také paní Anna, tehdy ještě Procházková, která o sobě ze skromnosti nemluví. Vzpomně-la příhodu, kdy Němec přivedl k ošetření vojáka, kterého musel samozřejmě doktor ošetřit. Neměl už dostatek obvazů, tak po-prosil paní Procházkovou o ručník. Za pár dnů tento vypraný ručník k překvapení všech vrátili. Vzpomíná také na Josefa Třetinu, jeho manželku a tři syny. Díky tomu, že uměl pan Třetina rusky, zachrá-

nil mnohé situace, které hrozily tragédií.

Všem statečným lidem, kteří ve válce pomáhali, patří poděkování a nehybnoucí vzpomínka.

RŮŽENA TETUROVÁ, rozená PROCHÁZKOVÁ, r. 1937

Od své sestry Žofie Trčkové jsem se do-věděla, že jste vyzvali všechny pamětníky frontových událostí v roce 1945, aby se podělili o své vzpomínky. Chápu, že je nás už dost málo, a proto jsem se rozhodla, že se vynasnažím sepsat všechno, co si pama-tuji.

V to roce mi bylo 8 let. Můj tatínek byl obecním tajemníkem a bydleli jsme v prvním patře přímo na radnici s rodina-mi Stancových a Černých – zaměstnanci poštovního úřadu. Vedle našeho bytu byla zasedací místnost, ve které mělo kanceláře německé vojenské velení.

Začátkem dubna, možná koncem břez-na, byla znát na dospělých zvyšující se nervozita a často jsme slyšeli, že už se blí-ží fronta. A přišel den, kdy nám německý důstojník oznámil, že jejich velení ustupu-je a pokud bychom měli zájem, odvezou nás do naší domovské obce. Maminka jim řekla, že před Němci jsme se z Rajchu stě-hovali, aby děti mohly chodit do českých škol, a s nimi se domů vracet v žádném případě nebudeme. Načež jí ten důstojník řekl, aby si to dobře rozmyslela a varoval ji, že o Lanžhot bude sveden velmi těžký boj. Toto varování přimělo dospělé pro-vést opatření ke zvýšení naší bezpečnos-ti. To spočívalo v tom, že chlapi nanosili na schodiště jakési dřevěné trámky, který-mi mělo být schodiště zpevněno, aby nás v případě přímého zásahu budovy ve skle-pě nezasyvalo. Pak jsme se přesunuli do sklepních prostor. Stále častěji a hla-sitěji se ozývalo dunění střelby. Když ve dne střelba chvílemi utichla, dospělí vycházeli na ulici a pak se vraceli se zprávami, jaké škody už jsou způsobeny. Vyhořelé domy, do-bytek pobíhající volně po ulicích. Náš souseď R. Vedral nevydržel poslouchat zoufalé bučení krávy, která nutně potřebovala podojit. Měla vemen nalitě mlékem až k prasknutí. Ve chvíli, kdy utichla palba, šel kravičku podojit a stálo ho to život. Náhodná střela, nebo

snajpr? To nikdo neví. Pak už se i dospělí báli ze sklepa vycházet.

Všude bylo cítit velké napětí. A když se poprvé ozvaly katuše, byla to hrůza. Jedna střela stihala druhou, prakticky neustálý hřmot budící děs a hrůzu i u těch, kteří byli v úkrytech. Tato první palba netrvala dlouho. Ale příští noc se ozvala znovu a už trvala déle. Nejhorší byla ta třetí. Zdála se být nekonečná. Rodiče říkali, že trvala tři čtvrtě hodiny. Mám dojem, že tenkrát byla sestřelena i kostelní věž. Radnice, díky Bohu, žádný přímý zásah nedostala. Jak dlouho toto ostřelování trvalo, si nepama-tuji.

11. dubna ve tři čtvrtě na jedenáct se otevřely dveře do sklepa a stáli v nich una-vení ruští vojáci. Všichni se k nim vrhli a srdečně je vítali. Chlapci odmítli něja-ké velké ovace, naopak varovali před po-dáváním alkoholu vojákům. Nezdrželi se dlouho. Hned pospíchali do dalšího boje. Bohužel, všichni tři padli ještě na dvoře radnice. První hned u dveří sklepa, druhý na dvoře u klepače a třetí u vrat ze dvora. Všechny tři je zastřelil Němec, který byl schovaný v sousedním domě. Boj o osvo-bození Lanžhota probíhal skutečně dům od domu. Toho Němce zastřelili hned

mlýn

další Rusové. Ležel dost dlouho u branek do zahrady. Bylo na něj vidět z našich oken v prvním patře. Nikdo se neodvážil jej pohřbít. To bylo mé první setkání se smrtí takto zblízka. Jestli si někdo myslí, že příchodem ruských vojsk nastala idylka plná radosti a vzájemného přátelství mezi vojáky a civilním obyvatelstvem, je na velkém omylu.

Vojáci byli po dlouhou dobu vystaveni velkému nebezpečí boje. V té době byly louky a les zaplaveny povodní z řeky Moravy. Jediný přístup do Lanžhota ze Slovenska byl po silnici a železniční trati. Ruští vojáci se prakticky neměli kde skrýt a byli vydáni na pospas nelítostné palbě Němců. Kolik spolubojovníků tam asi viděli umírat? Jejich psychická, vlastně i fyzická, zátěž musela být neúnosná. Proto se nelze divit, že se chovali tak, jak se chovali.

Zatím co z dobývání Lanžhota jsme poměrně v bezpečných úkrytech vnímali jen střelbu, která k nám doléhala z ulic, teď jsme byli přímo na frontovém poli. Z bezpečnostních důvodů jsme se stále zdržovali ponejvíce v prostorách sklepů. Ten největší sklep zabralo ruské velitelství. Pamatuji si jen velice sympatického kapitána. Ten, když mne uviděl, vzal mne

do náručí a rozplakal se. Vysvětlil nám, že má doma také takovou dcerušku a léta ji neviděl. Říkal mi Růžiko. Byla jsem jeho miláček. A pokud byl u nás ve sklepě, držel nad námi všemi ochrannou ruku. Dokonce jsme od něj dostali i chléb. Jen na vysvětlenou. V té době už jsme neměli skoro nic k jídlu. Obchody nefungovaly a zásoby, které jsme dříve měli, byly dávno snědeny. Dostávali

jsem na zahánění hladu po kostce cukru, takže komisárek chleba byl vítaný dárek.

Přesto, že v obci byli už Rusové, stále se ozývala střelba. Už ne soustředěná, spíše sporadická. Teď už si na Lanžhot zase zastříleli Němci. Do našeho sklepa přinesli tři zraněné chlapce. Zranění byli při kopání hrobů pro padlé vojáky. Asi se nějak rozneslo, že ve sklepech radnice je bezpečno a přicházeli další lidé, kteří hledali útočiště. Bylo nás tam už plno. Pamatuji si příchod matky s desetiletou dcerou. Tátinek jí vysvětloval, že už není možné, aby přicházeli další lidé. Už tak není ve sklepě k hnutí. Paní padla na kolena a prosila o smilování. Její dceru znásilnilo několik Rusů. Nevěděla jsem, co znamená znásilnění. Vnímala jsem jen, že je to něco špatného a to slovo mi utkvělo v paměti. Právě od lidí, kteří do našeho sklepa přicházeli zvenčí, jsme se dovídali o rabování a znásilňování, které v obci probíhalo.

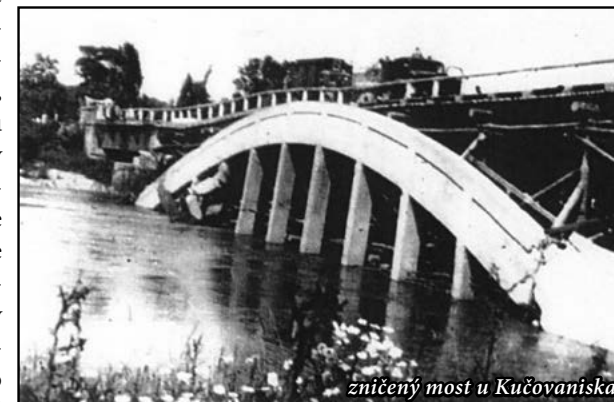
Brzy jsme se měli s drsnou realitou sami seznámit. Jak fronta postupovala, měnilo se i vojsko v obci. Náš ochránce kapitán musel odejít. A přišli další vojáci, myslím, že to byli kozáci. Své koně vyvedli po schodech do prvního patra radnice

do našich bytů. Už jsem se zmiňovala o tom, že schody byly vyztuženy kládami, takže nebyl problém je tam dostat. Byl to vlastně bezbariérový přístup. Vojáci byli nějak drsnější a divočejší. Ozbrojeni samopaly vrazili také do našeho sklepa zrovna, když pan Trčka nám v klíně, v modré zástěře, jak se tenkrát nosívala, přinesl brambory, které se při požáru jejich domu ve sklepě upekly. Chtěli jsme se o ně podělit. Ale přichodící vojáci si zrovna všimli těch tří zraněných chlapců a začali křičet, že jsme fašisti a bojovali jsme proti nim. Pan Trčka leknutím vysypal brambory ze svého klína zrovna do kbelíku, kam jsme chodili na malou stranu. Vojáci chtěli všechny postřílet. Muže stavěli ke stěnám, ženy s dětmi rychle utíkaly ze sklepa pryč. Naše maminka nás odvedla k Cypřysům-Vendelínům. Byly jsme všechny vyděšené a obávaly jsme se o osud našeho tatínka, který musel ve sklepě zůstat s ostatními muži.

Toto byl den, kdy jsem se po dlouhé době dostala na ulici. Do této chvíle jsem se směla pohybovat jen v prostorách sklepa radnice a nanejvýš si doběhnout na malou chvíli do našeho bytu v patře a hned se zase vrátit. Nikdy nezapomenu, jak to venku vypadalo. Po celém náměstí byla vrstva jakési kaše ze sena, slámy, zvířecích výkalů a snad i z rozježděných a rozkládajících se těl padlých Němců a uhynulých zvířat. Všude se šířil zápach spálenišť, mísící se se zápachem té hnusné kaše, která pokrývala zemi a páchla i po krvi. A navíc velký

zmatek. Hned se přehnala koňská spřežení, pak auta, obrněné vozy a bůhví co ještě.

Za docela dlouho za námi přišel i táťnek, celý bledý z prožitého stresu. Vyprávěl nám, že se jim nakonec podařilo vojákům vysvětlit, že chlapci byli zranění právě ve chvíli, kdy bylo třeba pohřbít padlé ruské vojáky. U Vendelínů se nás zase sešlo docela dost. Náš pobyt tam však netrval dlouho. Vzpomínám si na kozáckého důstojníka. Přiřtil se na dvůr přes chodbu domu, aniž by slezl z koně. Dusot

zničený most u Kučovaniška

koňských kopyt po dlažbě chodby se rozléhal až strašidelně. Důstojník držel v ruce bič, mával jím a divoce se s koněm točil po dvoře. Sháněl ženy na škrabání „kartošek“ – brambor. S tím už byly v Lanžhotě dost velké zkušenosti. Pan Vendelín byl duchaplný a nebojácný sedlák. Směle se tomu důstojníkovi postavil, přinesl ze sklepa koš brambor, vysypal je na zem a řekl: „Tady se budou škrabat brambory.“ A žádná z přítomných žen s tím důstojníkem nemusela odejít.

Po této zkušenosti jsme zase utíkali dál. Voda v řece Moravě již opadla a ro-

diče doufali, že se přes louky dostaneme na Slovensko. Šli jsme kolem Stráníkových přes silnici, po ulici vedoucí dolů k lukám. Téměř na konci ulice byl domek, který dostal přímý zásah. Střecha ležela v předzahradce, všude z ní čouhalo seno. Na první pohled se zdálo, že je domeček zcela zdemolovaný. Před touto ruinou stáli manželé Paulíkovi. Pan Paulík byl poštovní doručovatel a dobře se s tatínkem znal. Ptal se, kam jdeme a hned nám řekl, že přes louky ještě není možné projít. Vedl nás do svého sklepa, kde k našemu údivu byla jedna místnost domku zcela nepoškozená. Bylo tu již několik lidí, ale pan Paulík konstatoval, že nás pět se tam ještě vejde. Spali jsme všichni na podlaze namačkaní vedle sebe. Ve dne chlapi hlídkovali, a když viděli blížít se ruské vojáky, hned zahnali děvčata a ženy do sena v té zbořené střeše. Nebylo to moc často. Kdo procházel ulicí, nemohl tušit, že se v domečku vůbec dá přežít. A dvorek vedl k lukám, odkud nikdo nepřicházel.

Po nějakém čase se rodiče rozhodli vrátit se zpět do našeho bytu. Když jsme se blížili k obecné škole, uviděli jsme shluk lidí kolem domku Bartošů. Vydali jsme se tam a s ostatními jsme pomalu postupova-

li až do světnice, kde jsme uviděli krásného vojáka ve slavnostní uniformě. Byl to parašutista Antonín Bartoš. Všichni ho srdečně vítali a také žádali, aby pomohl v Lanžhotě nastolit pořádek.

Po tomto setkání jsme pokračovali v cestě domů. Když jsme vstoupili do bytu, nemohli jsme uvěřit vlastním očím. Páchlo to tam jak v maštali a také to tak vypadalo. Byt byl plný koňských výkalů. Nábytek zničený, všechno vyrabované. Co vojáci neodnesli, to zničili. Nezůstalo nám vůbec nic. Na oblečení jsme měli jen to, co jsme měli na sobě. Bratr, tenkrát devatenáctiletý, neměl ani to z jednoho prostého důvodu. Byl s Vendelínovými koňmi v lese, aby je Rusové nesebrali, a měl od nich půjčené i šaty, které se k tomu účelu hodily.

Pak už nás v Lanžhotě nic nedrželo. Pan Vendelín nás odvezl do naší rodné obce Charvátské Nové Vsi, která už také byla od Němců osvobozená. Tam probíhalo všechno v klidu. Němci ustupovali od Břeclavi bez boje. Všechno odnesl Lanžhot.

Jistě vám už někdo z pamětníků popsal, jak si ruská pilotka spletla Rusy s Němci a postřílela vojáky i koně vlastní armády. Rusové ji museli sestřelit. Ti koně zůstali ležet v úzké uličce mezi obecnou školou a sousedním domem. Nedalo se tudy projít. Koně byli nafouknutí plyny, které se v mršinách tvoří. Nohy jim trčely do všech stran. Byl to hrozný pohled.

O zraněných, která přicházela už v době, kdy nastal po frontě relativní klid, by nejvíce mohli vyprávět sami postižení. Já si z vyprávění pamatuji tenkrát čtrnáctile-

tou Lidušku Hrdinovou, která přišla o obě nohy, a Jeníka Kostku, ten přišel o ruku. Oba byli spolužáci mé sestry Květy. Liduška byla neuvěřitelně statečná a její chuť k životu jí pomohla přežít. Jeník naopak podlehl depresím a na následky zranění zemřel.

To jsou všechny moje vzpomínky na frontu. Nejsem si jistá, jestli chcete slyšet právě toto. Vždyť v žurnálech kin, a pak dlouhá léta při výročních osvobození, i v televizi jsme vidali jen rozjařené obyvatele Prahy, vítající kyticemi šerifiků ruské vojáky, projíždějící na tancích Prahou. O skutečných frontových událostech se nikdo netroufal mluvit. Podle mého názoru toto všechno k válce neodmyslitelně patří. Nechci snižovat zásluhy vojsk, bojujících na frontách ať už západní nebo východní. Pro mne zůstávají stále lidmi, kteří prošli peklem, a to se odráželo na jejich skutcích. Někteří přes všechny prožité strasti zůstali slušnými lidmi, jiní to neunesli. Ale stejně jim všem patří dík za osvobození.

Lanžhot bránilo ze začátku pouhých pět tanků, ukrytých na náměstí pod lípami, a jeden odstřelovač na věži kostela. Byl pak i svěží sestřelen a řval o život celý den. Jeden z bránících tanků stál léta v uličce u Říhových. Německá ofenziva začala 5. 4. o půl jedenácté, téměř přesně na minutu o týden později přišli první vojáci k nám. Němec Otto von Flicke nám řekl: „Ať udělají Rusové sebe větší zvěrstva, není to nic proti tomu co německá vojska, hlavně SS, způsobila v Rusku.“ Sám viděl kojence napíchnuté přes přirození na kulech. Otto von Flicke byl „Herr von“, tzn. šlechtic. Nesouhlasil s Hitlerem, za trest museli jeho dva synové na vojnu a on dělal „pucfleka“ u německého důstojníka, který

bydlel u Němečků (u transformátoru). Já jsem tatínkovi překládala platební příkazy do němčiny. Mně němčina šla, tatínkovi ne, proto si to tak dobře pamatuji. I to, jak jsme se s Ottou seznámili.

Když jsme utíkali od Vendelínů k lukám směrem na Slovensko, uviděli jsme Bábiňáky stát s naší národní vlajkou. Pamatuji si, jak tatínek začal plakat a na kolenou líbal naši vlajku. Bábiňák jel pak do Košic naproti prezidentu Benešovi.

MARIE UHLÍŘOVÁ rozená KAŇOVÁ, r. 1922

V době války jsme bydleli v Kútě. Bylo mi 23 let a měla jsem tříletou dceru. Asi 5. nebo 6. dubna jsme odešli do lesa, kde jsme chtěli přečkat frontu. Dceru jsem nesla na zádech. Otec s manželem tam postavili „búdu“, ale začalo hodně pršet, proto jsme se rozhodli vrátit domů, ať to dopadne, jak chce. Museli jsme ale zůstat na Pastvisku, protože Nová ulice už hořela. Byli jsme schovaní ve sklepě u Štěpána Žalúdka. Na uhlí jsme rozložili duchny, které jsme měli s sebou. Žalúdkovi měli pytel cukru, tak jsme lízali cukr.

Když jsme se dostali konečně domů, byli u nás Rusi, zůstali u nás dva až tři dny. Opékali si naše dvě prasata. Věci jsme měli zazděné v komoře. Jen v posteli jsme nechali zastlaný manželův oblek, ten jsme nenašli, odnesl si ho zřejmě nějaký Němec, místo obleku tam ležely německé marky.

Už si pamatuji jenom střípky. Jak všechno v okolí bylo pod vodou, a vojáci se plížili v bahně. Jak to po osvobození vypadá v okolí kostela, jsem se nešla podívat, bála jsem se. Na stařku mířil zbraní hladový ruský voják se slovy: „Davaj žir.“

Dvojitý pohled na oslavy osvobození Lanžhota

Antonín Hostina,
člen Československé obce legionářské

Letošní rok, oslavujeme 70. výročí osvobození České republiky, ale nemůžu si pomoci od pocitu, že máme strach nahlas říci, kdo nás osvobodil. Když člověk sleduje celonárodní nálady, tak by uvěřil, že osvobození České republiky přišlo z Ameriky. Hledáme symbol v Americe, kde v době, kdy naši předci zakládali univerzity, po přerážkách amerického západu se proháněli indiáni a kolonizátoři vyháněli domorodé obyvatelstvo.

Ale proč chodit tak daleko? Každý si má zaměst před svým prahem.

Nejsem z těch, kteří pamatují druhou světovou válku, ale z vyprávění vím, že osvobozené boje pod Lanžhotem patřily k těm, ve kterých padlo mnoho životů. Obrázky tanků a vozidel pěchoty pod Komárnovem říkají, že Lanžhot byl v hlavní osvobozené linii.

Válka vzala životy 200 miliónům lidí a ovlivnila osudy dalších miliónů rodin na celém světě.

Euforie z východních osvoboditelů postupně přecházela v nenávisť k nim. Kde se stala chyba? Je snad chyba v těch, kteří nasazovali životy, nebo v nás, kteří připouštějí, aby kolaboranti ovlivňovali naše smýšlení?

Narodili jsme se do doby, kdy nám ve škole prezentovali osvoboditele z východu a ukazovali nám, jak v Praze nad-

šené davy s kyticemi šefíků vítaly sovětská vojska.

Byla sametová revoluce sametovou, nebo byla nástrojem k vyřizování si účtů s tím, kdo nám nepasoval do krámu.

(Jeden můj dobrý kamarád z Lanžhota, kterého si vážím, mi při polistopadových

odstraněný pomník na Přívoze

prověrkách říkal: „Co po mně kdo chce!? Narodil jsem se s pionýrským šátkem kolem krku a nic jiného jsem neznal.“)

Po několika letech prověřkového komisaře soudili za krádeže. Kamarád zůstal stále slušným člověkem. Vše je v lidech.

Dnešní generace mnohdy ani neví, jaký svátek se slaví a proč. Postačuje, že je v tomto úspěšném životě den volna.

Odborná literatura říká, že Lanžhot byl branou před Brnem a jednou z nejtvrdějších frontových linií na jižní Moravě. Vypuštěním Vranovské přehrady došlo k zaplavení celého území jižní části Lanžhota. Do Lanžhota proti sovětským vojskům Němci nasadili 40 tanků a 5 000 vojáků včetně vojsk SS. Boj o Lanžhot začal 5. dubna a trval do 11. dubna 1945. V bojích padlo přibližně tři tisíce vojáků na každé

straně. Vojáci byli pohřbeni kolem Lanžhota. Nejvíce mrtvých je pohřbeno kolem Kyjovky. Čtvrtina domů v Lanžhotě byla srovnána se zemí. O život přišly desítky občanů Lanžhota. Někteří byli popraveni nebo umučeni a další padli při osvobození Lanžhota. Mnoho Lanžhotčanů prošlo nacistickými věznicemi.

Za 630 let své historie Lanžhot větší neštěstí nepoznal.

Válku ani její útrapy si nepamatujeme, ale zato si pamatujeme památník na Přívoze, který nám tuto dobu připomínal a varoval nás před okupací, ať už z východu nebo západu.

V době budování památníku k 30. výročí osvobození Lanžhota snad nebylo tolik nenávisť jako v době jeho likvidace. Jak krátká doba stačí, aby se z nadšení stala nenávisť, která vedla k likvidaci památníku? Uvědomujeme si vůbec, že památník na Přívoze byl památníkem mrtvým, kteří se již nevrátili ke svým rodinám a obětovali své životy pro jiné? Proč u Hustopečí stojí tank s číslem 200 a na Přívoze stojí pouze lebeda? Co se vlastně stalo, že tento památník mrtvým musel být odstraněn?

pomník v Hustopečích, foto A. Hostina

Komu tak zásadně vadila naše třináctka na Přívoze, že musela skončit v kovošrotu? Nezůstalo v kovošrotu i kus naší historie a účty nás samých k mrtvým pod Lanžhotem? Nevím, nerozumím a asi nikdy nepochopím?!

V historii hledejme ponaučení a nepřekrucujme ji, ať už byla jakákoli.

Měli jsme hezké rekreační zařízení

Antonín Hostina, předseda OS Soutok Lanžhot a lesní úsek Tvrdonice

Dříve narození pamatují v katastru města Lanžhot oázu klidu a pohody známou jako kempink Lanžhot (Hvězda) u Kostické váhy.

Porevoluční hektické prodeje všeho, co bylo státní, a tím pádem špatné, mělo negativní dopad i na tento hezký kus přírody. V roce 1990 stát do zařízení nastěhoval muslimy z válečné Jugoslávie. Po jejich odchodu

stát zařízení prodal do soukromého sektoru. Tento krok dokončil to, co se uprchlíkům z Jugoslávie nepodařilo. Noví majitelé se nevěnovali potřebám zařízení, a tak začalo chátrat a pomalu se rozkládat. A naši občané, kteří nevědí o existenci sběrného dvora, si ze zařízení udělali skládku všeho, co se jim doma nehodí.

Po dlouhých tahanicích získal stát soudní cestou zařízení nazpět, ale neměl síly ani

prostředky na zajištění objektu, a tak naši občané pokračovali v dalším ukládání odpadů, a aby nejezdili ze skládky s prázdnou, odváželi všechno, co se jim hodilo, nebo co mohli zpeněžit (okna, radiátory, trubky, obklady ...). Nikdo ze státní správy ani samosprávy proti tomuto nešvaru nezakročil.

Zloději šli až tak daleko, že na přelomu roku 2013 - 2014 ručně odřezali (ukradli) pětimetrový stožár s transformátorem a vykopali přírodní kabely.

Občanské sdružení Soutok Lanžhot a lesní úsek Tvrdonice (dále jen „OS“) již dva roky vyvíjí snahy o bezúplatný převod zařízení na „OS“, s cílem uvést areál do stavu před devastací a nabídnout jej občanům k rekreaci a sportu.

Původní prodejní cena areálu v roce 2010 byla cca pět milionů korun. S přibývajícím skládkami odpadu se cena snižovala až na stávající dva miliony korun. Jsme zvědaví, kolik odpadu se musí ještě do areálu navést, aby stát přistoupil na podmínky „OS“ k obnove kempinku Lanžhot.

4. února 2015 zástupci „OS“ navštívili nejvyšší vedení ÚZSVM v Praze (Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových) s žádostí o převod majetku. Tato žádost ne-

Hvězda, foto A. Hostina

byla akceptována s dovětkem, že stát se musí chovat jako dobrý hospodář a musí prodávat. My tvrdíme, že dobrý hospodář se o svůj majetek stará. Přístup státu za čtyři roky, co má zařízení v majetku, umožnil, že vzniklé náklady na odstranění odpadů (skládky plastů, azbest, skelná vata, nádrž na mazut, suť), z nichž je většina zařazena do kategorie nebezpečných, několikanásobně převyšují cenu prodáváných pozemků.

Po celou dobu, co tento areál chátrá, nikdo z Ministerstva životního prostředí nezakročil a neřekl dost. Máme obavu, že sankce se budou týkat až nového majitele zařízení. Místo pomoci státu přijdou statisícové pokuty za nelegální skládky odpadu.

Návštěvnícké centrum zve na vycházku

Anežka Bartošová, OS Lužánek

Jarní příroda zve na procházky a na vznikajícím návštěvníckém centru lze na malém místě vidět spoustu zajímavých věcí. 16. a 22. dubna se byly podívat děti z mateřské školy a 21. dubna žáci první třídy základní školy.

Na začátku jsme si vysvětlili význam broukovišť a ukázali vzácné brouky, vyskytující se v teplé lužní krajině, kteří pro svůj vývoj potřebují odumírající a mrtvé dřevo.

Další zajímavý prvek, který už mnoho dětí pozná, byl hmyzí hotel. Tuto stavbu vyplněnou různým organickým materiálem (rákos, bezové větve, seno, kůra, předvrtané dřevěné špalvy, atd.) již osídluje různý hmyz. Děti zvědavě sledovaly samotářské včely a čmeláky, kteří jsou důležití opylovači a osídlují především díry ve dřevě, kde si tvoří komůrky a kladou vajíčka.

žáci 1. třídy ZŠ si prohlíží obojživelníky
foto A. Bartošová

děti z MŠ pozorují vodní živočichy
foto A. Bartošová

U vody si děti i učitelé prakticky vyzkoušeli určování vodních živočichů. Pomocí klíče poznávali bezobratlé živočichy, např. vodní měkkýše, vodní brouky a jejich larvy, larvy vážek, berušky vodní. Děti se, jako každoročně, nejvíce těšily na obojživelníky. S velkou zvědavostí se dívaly na skokany, ropuchy i kuňky.

Na návštěvníckém centru postupně vznikají další prvky a zvou k návštěvě lidi všech věkových kategorií.

Zahrádkáři na výletě

Jaroslav Třetina

Ve dnech 15. a 16. května pořádala ZO ČZS v Lanžhotě poznávací exkurzi po českých vinařských oblastech. Předzvěst dobrého počasí nás naplnila optimismem, což se také potvrdilo. Po příjemné cestě autobusem PaV, řízeným Vlastikem Strakou, byla první zastávka ve společnosti Vinné sklepy Kutná

Hora, kde na nás čekal ředitel a sklepemistr v jedné osobě Lukáš Rudolfský. Vinařství sídlí v klášteře svatě Voršily, kde kromě řádu a vinařství sídlí i církevní gymnázium. Vinařství je součástí statku, který je celý certifikován BIO. Používají biodynamické preparáty a všechny produkty pěstují v opti-

málním množství, aby nepoškozovali životní prostředí.

Mezi pěstovanými odrůdami převládají Müller Thurgau, Tramín a Rulandské šedé, z červených Svatovavřínecké a Rulandské modré. Pan Rudolfský nás ohromil svým nadšením, ač poměrně mladý, i odbornými znalostmi a láskou k této práci, což bylo vidět i z úrovně podaných vzorků. Vína byla příjemná, dobře ošetřená, takže s ohledem na jejich těžší podmínky jsme byli spokojeni.

Po návštěvě vinařství jsme při procházce městem navštívili chrám svatě Barbory a vyrazili kolem Prahy do Roudnice nad Labem do Lobkowiczského záměckého vinařství. Roudnická větev rodiny Lobkowiczů se věnuje vinařství po čtyři století. Z pěstovaných odrůd převládají odrůdy Rulandské, Müller, Ryzlink rýnský, Sylvánské, z červených Portugal, Svatovavřínecké, Rulandské modré a mají vysazenou též Frankovku.

Vína byla převážně suchá s obsahem cukru do 4 g v litru. Hrozny se zpracovávají v lisovně pod Sovicí, zrání a lahvování probíhá v rozsáhlých historických sklepech pod zámek, kde probíhá i degustace. Opravdu zlatým hřebem byla nabídka červených vín, která svým ohněm, bohatostí těla a vůní potěšila všechny z nás, proto jsme si ještě museli vyžádat přídavek.

Po kratší cestě dále na sever jsme se z Malých do Velkých Žernosek přeplavili lodí přes Labe do Žernoseckého vinařství vedeného

Františkem Kupsou. Sídlem vinařství je budova barokního záměčku s rozsáhlými vinnými sklepy částečně vytesanými ve skále, které vybudovali cisterciáckí mniši.

Převážně jsou pěstována bílá vína Müller, Ryzlink rýnský, Rulandské bílé, Tramín, ale i nové odrůdy jako Johanniter či Solaris. Opravdu domácí přátelské přijetí a výborná vína byla příjemným zakončením pátečního dne. Už zbývala jen večere v Odolene Vodě a nocleh v mělnickém kempu, který si větší na z nás posunula k půlnoci po večerní degustaci a besedě u našich vín.

Po snídani následující den jsme nejprve navštívili Školní statek Mělník, jehož vinařství je součástí Vyšší odborné školy zahradnické a Střední zahradnické školy v Mělníku. Vinice jsou položeny na tradičních kvalitních polohách, které jsou předpokladem výroby vysoce jakostních vín. To jsme mohli konstatovat při degustaci široké škály vzorků od tradičních

odrůd, kde převládal Ryzlink rýnský, Müller, Rulandské bílé, Svatovavřínecké po odrůdy novější jako Muškát moravský či Kerner.

Druhou zastávkou v Mělníku byla návštěva Lobkowiczského vinařství, které spravuje Bettina Lobkowiczová a které sídlí na břehu Labe, proto bylo několikrát poškozeno záplavami. Už při vstupu do areálu jsme byli překvapeni krásnou úpravou prostranství, které je využíváno k zahradním párty či degustacím. Po prohlídce provozu jsme degus-

foto V. Pardík

tovali v salóнку jejich vína, kde na nás dohlížela paní Bettina z obrazu v životní velikosti. Mezi nabídnutými víny suchými či sladkým Tramínem byly zajímavé cuvée bílé i červené s názvy Lady Lobkowicz. Po procházce městem jsme zavítali do Botanické zahrady v Praze-Troji. Po cestě na svahu osázeném vinnou révou jsme vystoupali ke kapli svatě Kláry, odkud je krásný výhled na Prahu. Vyrábí se zde zemská vína plněná do půllitrových lahví a veškerá produkce se prodá přes místní vinotéku návštěvníkům. Po 18. hodině jsme usedli do autobusu a spokojeně vyrazili domů.

Pokoření vrcholu

Petra Uhrová,
za spolek Koňské stezky Podluží

Naše koňská sezóna se začala májovou výjízdkou. Počasí bylo spíše pěkné aprílové než májové, ale my jsme se přesto odhodlali vyjet. Tentokrát byla převaha plně obsazených vozů. Jen tři „mohykánky“ se vyhouply do sedla. Náš cíl bylo místo, které poukazuje na historii našeho státu, a to je bezpochyby slovanské hradiště. Mikulčice nás odrazovaly velkou vzdáleností, ale my jsme se nedali a „vrchol“ pokořili. A to doslova, neboť někteří z nás vyšlapali 142 schodů na nově otevřenou vyhlídkovou věž. Ve výšce 30 metrů jsme měli možnost vidět jedinečný pohled na celé hradiště, kde byly nalezeny základy slovanského paláce, dvanácti kostelů, tři mosty a pohřebiště čítající přes 2 500 hrobů. Zpáteční cesta přes probouzející se jarní lužní

foto V. Pardík

les nám ubíhala už rychleji. I když jsme si „nadjeli“ až k řece Moravě, zpěv písniček nám zkrátil cestu.

V minulém čísle jsem vám prezentovala naši činnost v tomto roce. 15. 8. 2015 pořádáme ve spolupráci s městem Lanžhot Den koní, na který Vás za všechny členy spolku srdečně zvou. Program sestavujeme již teď. Přijďte se podívat na krásu ušlechtilých koní a povozit se v sedle nebo vozem. Těšíme se na vás! ☺

foto P. Uhrová

Jaro u skautů

Kateřina Holobrádková

Společně s jarem přišla návštěva kina. Tentokrát jsme navštívili dětský film *SpongeBob – houba na suchu*, který se nám moc líbil. V předvelikonočním čase jsme v klubovně vyráběli ovečky a další dekorace, které se vztahovaly ke svátkům jara. O velikonočních prázdninách jsme na tři dny navštívili další moravské město, tentokrát Slavkov u Brna. Hráli jsme spoustu her, získali nové znalosti a také poznali krásy města.

V sobotu 11. dubna jsme se zúčastnili oslav, které byly pořádány k 70. výročí osvobození města Lanžhot. Jako čestná stráž jsme stáli u pomníku rudoarmějce a také u pomníku padlých občanů u základní školy.

Týden na to se oddíl zapojil do celorepublikové akce s názvem *Uklidme Česko*. Společně s dobrovolníky z řad občanů a s IQ Romou jsme uklidili kus přírody za Lanžhotem. Nejvíce se děti pozastavovaly nad tím, proč občané vozí odpad složité za město, když kousek od domů mají sběrný dvůr.

Konec měsíce dubna byl pro náš oddíl velmi úspěšný. Starší družina se zúčastnila soutěže v brněnském lanovém centru Proud s názvem *Expedice Karakoram*. V soutěži si základní školy z kraje měřily síly v lezení přes lanové překážky. Úkolem bylo vylustit šifru a za určitý čas zdolat co nejvíce překážek a získat nejvíce bodů. Náš tým byl rychlý a obratný, a proto si první místo patřičně obhájil. Odměnou je volná vstupenka pro 30 dětí do tohoto centra. V sobotu 25. dubna odjela naše hlídka, složená z členů starších družin, na Svojsíkův závod do Znojma.

hlídka na Svojsíkově závodě, foto T. Bernát

Soutěžila v různých skautských i praktických disciplínách. V konkurenci 23 hlídek, z toho třinácti v naší chlapecké kategorii, se umístila na krásném druhém místě. Prvenství nám zhatila časová ztráta půl minuty a pouhý chybějící jeden bod.

Druhý květnový státní svátek jsme využili k pěšímu výletu, na kterém došlo k prověřování znalostí. Po cestě do lesní šutrovny jsme na stanovištích plnili různé disciplíny jak teoretické, tak i praktické. V sobotu 23. května jsme si užili spoustu zábavy v brněnském zábavním parku Bongo. Na různých trampolínách, skluzavkách, tobogánech a prolézačkách jsme strávili příjemný den.

A co nás čeká do konce školního roku? Starší děti pojedou na setkání rádců břeclavského okresu, kde si vymění zkušenosti se skauty z Břeclavi a Mikulova. V polovině června se chystáme na čundr do údolí řek Oslavy a Chvojnice. Poslední školní týden bude závěrečná schůzka, kde se vyhlásí vítězové celoročního bodování. Náš skautský rok zakončíme již 13. desetidenním táborem. Tentokrát pojedeme do Studence u Třebíče.

Sobotní Uklid'me Česko v Lanžhotě, děkujeme!

V sobotu 17. dubna proběhl velký úklid Lanžhota, na kterém se sešlo zhruba 50 dobrovolníků, kteří neváhali a odhodlaně se pustili do boje s černými skládkami v jeho okolí.

K uklízení se připojili kamarádi z IQ Roma Service Břeclav, skauti z Lanžhota, několik místních rodin s dětmi a mezinárodní účastníci iniciativy River Jump, kteří přijeli pomoci z různých koutů Česka, Slovenska, Rakouska a dokonce jeden účastník až ze španělské Valencie! Společně jsme za pouhé 4 hodiny sběru odpadu naplnili velký odpadový kontejner (objem cca 35 m³), ale podle slov dobrovolníků by se nasbíral minimálně ještě jeden další. Za to patří velký dík a obdiv VŠEM ÚČASTNÍKŮM!!!

Zejména pak panu Procházkovi, který pro svoz odpadu ke kontejneru poskytl svůj krásný, zelený stroj – traktor s vlekm. Dále vedoucím úklidových skupin Heleně Danielové a Tomovi Bernátovi a rovněž panu starostovi, jemuž vděčíme za zajištění občerstvení, pracovních pomůcek a odvoz odpadu.

Avšak podle slov místních účastníků byla škoda, že se do akce nezapojilo více Lanžhočanů, ale pevně věříme, že napřesrok bude účast ještě větší a podaří se nám uklidit Lanžhot celý!

Průběh akce popsala ve své reportáži Helena Danielová, dobrovolnice a vedoucí pobočky IQ Roma Service v Břeclavi, takto:

Když jsme byli osloveni organizátorem *Partikem Hanáčkem* a dalšími dobrovolníky, abychom se zapojili do celorepublikové akce s tak vyzývavícím názvem *Uklidme Česko*, velmi rádi jsme zareagovali odpovědí „ano“.

Pracovníci pobočky IQ Roma servis, která je v Břeclavi – Poštorné, se věnují terénní sociální práci i v Lanžhotě, a tak nám vyhovovala i lokalita, neboť podle plánu se mělo v sobotu 18. 4. 2015 uklízet v Lanžhotě a na okraji Lanžhota. Místa úklidu byla různá – kolem zahrádkářské oblasti, podél Pastviska, rybníka Kout až ke Kyjovce, v lesíku vedle silnice na Břeclav a podél cesty k rybníkům za družstvem. Za naši organizaci jsme oslovili cca 15 lidí – děti i dospělých a v sobotu si z oslovených našlo čas strávit sobotu úklidem veřejného prostranství 7 dětí, některé přímo z Lanžhota a některé z Břeclavi. V 9 hodin ráno jsme se všichni sešli na parkovišti na Šlajsi. Sem nás přišel podpořit i starosta Ladislav Straka z Lanžhota, který poskytl úklidové pomůcky (především rukavice a pytle). Byly jsme následně rozděleny do skupin a každá se pak vydala k určené lokalitě. IQ Roma servis uklízel od Pastviska až po Kyjovku a jen během úklidu podél potoka a rybníka jsme naplnili cca 30 pytlů odpadem z černých skládek. Nestačili jsme

se ani divit, co všechno je možné na černých skládkách najít, např. pneumatiky, gumy od jízdních kol, ale i kuchyňské nádoby, hračky a samozřejmě plno PET lahví, plastu a skla. Zajisté to bylo podobné na ostatních místech.

Úklidovou dobrovolnou brigádou jsme začali o půl desáté a pokračovali až do 14 hodin. Všichni jsme byli plní elánu, síly

a hlavně dobrého pocitu, že děláme něco pro nás, pro životní prostředí. Odpoledne jsme se pak všichni opět sešli na Šlajsi, kde jsme tento den zakončili opékáním špekáčků a děti si vyzkoušely jízdu na voze s traktorem.

Podle informací organizátora by mohla tato akce pokračovat i příští rok a my se určitě opět velmi rádi zúčastníme, neboť je stále ještě mnoho míst, které se musí pouklízet.

Tenisté to rozjeli na všech frontách

Radek Janík

Na tenisových dvorcích Sokola Lanžhot je již nějakou dobu opět slyšet odrazy tenisových míčů od raket. Začala nová sezóna a lanžhotská tenistka se plně pustili do souboje se svými vrstevníky z jiných oddílů. Družstvo dospělých začalo své boje ve IV. třídě vítězně, když na úvod porazili Kyjov. Dorostenci, kteří hrají druhou nejvyšší soutěž, mají na svém kontě zatím jednu výhru a jednu porážku. Mezi takovými kluby jako jsou Brno, Zlín nebo Jihlava, bude pro ně jejich účinkování velkou výzvou. V kategorii staršího žactva máme dvojí zastoupení. Hráči tzv. áčka mají za sebou nevydařený vstup do soutěže ve II. třídě, kde podlehl sousednímu Hodonínu. Je-

jich kamarádi z béčka to vzali z opačného konce a v prvním utkání III. třídy si poradili po velkém boji s týmem Bzence. Taktéž v mladším žactvu se nám podařilo sestavit dvě soupisky. Áčko ve II. třídě podlehl těsným výsledkem Velkým Bílovicím a béčko v nezařazené třídě zvítězilo nad vzdáleným Stráním. Jediná kategorie, která není našim oddílem obsazená, je kategorie Minitenis. Takto bohatě zaplněná sezóna by se pochopitelně neobešla bez spolupráce s okolními obcemi a městy. Jako jinde, i v tenisu nastupují za Lanžhot hráči, kteří jsou zde na hostování, a proto když čtete výsledky na kabelové televizi, snadno zjistíte, že některá jména nejsou typicky lanžhotská a jiná jsou dokonce slovenská. Z tohoto důvodu nás těší docela velký zájem okolních klubů zařazovat své odchov-

nová dlažba, foto R. Janík

vance do „služeb“ lanžhotského tenisu. Toto pomáhá místním tenistům naplnit soupisku, protože jinak by se nemohli do závodního hraní zapojit.

Neregistrovaní hráči, kteří hrají pod záštitou ATS Podluží (neregistrovaná liga), už také započali své zápasy. Tým 1. Tenis Lanžhot, který po loňské sezóně postoupil do I. ligy, prohrál první utkání s Lednicí. Stejně se nedařilo druhému týmu Sokola Lanžhot, když ve II. lize podlehl Hodonínu. V této soutěži máme ještě zastoupení v kategorii MIX.

V zimních měsících panoval na opušteném areálu tenisových dvorců svižný

pracovní ruch. Díky pracovníkům zařazených pod MěÚ Lanžhot zde bylo provedeno několik stavebních úprav, jako položení nové zámkové dlažby u venkovního posezení, přeměna skladovacích místností k účelnému využití a dále bylo potřeba opravit větrem vyložené železné sloupky u oplocení. Největší položkou bylo položení automatické závlahy dvorců, kterou provedla specializovaná firma.

Tyto novinky však neuvidíte, pokud se do areálu tenisových kurtů nepřejdete podívat a třeba povzbudit naše svěřence při některém mistrovském utkání.

Basketbalová sezona skončila

Zita Hloušková

Zápasy ve Velkém Meziříčí první květnovou sobotu ukončily nezvykle dlouhou basketbalovou sezonu 2014/2015, kterou můžeme hodnotit z hlediska konečného umístění všech našich družstev jako průměrnou.

Ženy+U19 v oblastním přeboru II. skončily na 4. místě z celkového počtu sedmi účastníků. Ženy ještě v podzimní části byly na vedoucím místě, ale po odchodu naší jediné vysoké hráčky se nám přestalo pod vysokými koši dařit nejen střelecky, ale hlavně v doskakování. Herně nám sice výrazně pomohly dvě hostující dorostenky z Kyjova (S. Poláčková, která je naše odchovankyně, a H. Škápíková), ale ani ony nedokázaly odvrátit zbytečné prohry v jarní části soutěže, a tím propadu v celkovém umístění.

Kadetky, které ve své soutěži OP U17 skončily na 4. místě z osmi družstev, měly za cíl umístění do 3. místa, což se jim bohužel nepovedlo. Družstvo selhalo v klíčových zápasech s Brnem a Šlapanicemi, a tím se odsunulo z medailových pozic. Z tohoto družstva děvčat byla naše hráčka G. Blažková zařazena do širšího reprezentačního výběru U15, což

je úspěchem nejen pro samotnou hráčku, ale i ocenění práce trenérů.

Naše družstvo nejmladších minižákyň, které se poskládalo až v průběhu srpna a září, nemělo v letošním ročníku OP proti družstvům SŠMH Brno, Valosun Brno, Kyjov a Žďár n/S vůbec šanci na výhru a skončilo na předpokládaném posledním místě. Děvčata mají o košíkovou zájem, a tak naše nejmenší U11 hrají proti soupeřkám, které jsou

starší a navíc již několik sezon trénují a hrají. Bohužel naše holky nemají soupeře blíže v okolí, se kterým by se dalo odehrát více přátelských zápasů a tím nasbírat další cenné basketbalové zkušenosti.

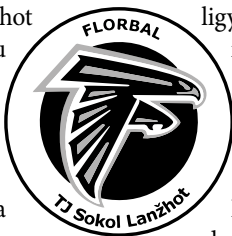
Trenéři družstev i děvčata děkují všem, kteří nás celou sezonu podporovali nejen finančně, ale i svou přízní a těší se zase na příští basketbalový rok.

Florbalisté míří do regionální ligy

Michal Bernát

Florbalový oddíl TJ Sokol Lanžhot zdárně ukončil svou 12. sezonu v České florbalové unii. Letos jsme měli v registrovaných soutěžích zastoupena dvě mužstva dospělých, družstvo dorostu a družstvo elévů. V neregistrované lize hrála navíc mužstva dorostu a přípravky.

V předchozím vydání zpravodaje jsme naznačovali, že mužstvo mužů A hrající Jihomoravskou ligu mužů bojuje o první příčku tabulky, která znamená postup do regionální

ligy. Tento předsezonní cíl se podařilo splnit a lanžhotské áčko míří o soutěž výš. Jedná se již o třetí postup do regionální ligy, pevně věříme, že budeme bojovat nejen o udržení, ale také o vyšší příčky. Letos jsme z 20 zápasů pouze jeden zápas prohráli a jeden remizovali.

Za zmínku také stojí umístění Aleše Škrobáčka na třetí příčce kanadského bodování s 52 body. Poprvé jsme se také přehouppli přes 50% úspěšnost v přesilových hrách.

Tabulka soutěže

	Družstvo	Z	V	R	P	BV	BO	B
1.	TJ Sokol Lanžhot	20	18	1	1	146	46	55
2.	FBC Sokol Ivanovice na Hané	20	14	4	2	119	81	46
3.	TJ Čechie Zastávka	20	12	2	6	130	99	38
4.	SFK Slovácko - FATR Dubňany	20	11	1	8	121	106	34
5.	TJ Sokol Adamov	20	10	2	8	100	104	32
6.	VSK VUT Skurut Hai Brno	20	9	4	7	114	91	31
7.	Psycho Brno - FbC ZŠ Horní B	20	8	4	8	139	122	28
8.	FbC Ezamont Slavkov	20	6	2	12	84	112	20
9.	SK Florbal Svice	20	4	2	14	89	128	14
10.	Sokol Brno I EMKOCase Gullivers C	20	3	3	14	72	158	12
11.	Guanas Floorball Team	20	1	3	16	79	146	6

Mužstvo B rozjelo sezonu nad očekávání dobře a na konci října okupovalo první příčku. Avšak ztráty okolo Vánoc se po zlepšení v jarní části nepodařilo dohnat a k postupu bylo nakonec stejně daleko jako k sestupu. V celkovém součtu 4. místo znamená dobrou výchozí pozici do další sezony, kdy se o postup pokusíme znovu. Z B týmu se bodově nejlépe dařilo Tomovi Vu Truongovi, který se umístil na 24. příčce s 22 body.

Družstvo dorostu po většinu sezony bojovalo v úzkém kádru, a také proto jsme se umístili až na 7. příčce. Avšak mimo zápasy s lídrem soupeře z Gullivers jsme dokázali všechny ostatní soupeře aspoň jednou obrátit o body. Celkový součet 27 bodů znamená dobrý základ do další sezony. Dařilo se nám v individuálních statistikách, když dokonce čtyři hráči z Lanžhota se umístili mezi sedmi nejlepšími v kanadském bodování ligy dorostu.

Kanadské bodování soutěže

Pořadí	Jméno	Z	G	A	Body
2.	Hladík Dominik	21	25	26	51
3.	Trlica Jan	21	26	24	50
5.	Dlouhý Martin	21	25	21	46
7.	Ciprys Marek	15	17	20	37

Na výběrové tréninky nejlepších hráčů dorostenecké kategorie na jižní Moravě byli nominováni Radim Bartoš, Martin Dlouhý a Jan Trlica. Zde se nejvíce dařilo Martinoovi Dlouhému, jenž byl vybrán do druhého a třetího kola.

V rámci mládežnických týmů reprezentovaly TJ Sokol Lanžhot dva florbalové týmy. Pod záštitou České florbalové unie to bylo družstvo elévů (ročník narození 2003 a mladší), které hrálo ve skupině Jihomoravská liga elévů - skupina B, kdy se účastnili

turnajů v rámci Jihomoravského kraje. Po počátečních začátečnických rozpacích je možno konstatovat, že na konci sezóny jsme zdárně sekundovali nejlepším týmům a nejednou jsme je porazili. Celkové umístění ve střední konečné tabulce je dobrým výchozím bodem do příští sezóny.

Družstvo přípravy (ročník narození 2006 a mladší) se účastnilo turnajů v rámci regionu, kdy šlo hlavně o to dát dětem možnost seznámit se s prostředím florbalových turnajů, poznat soupeře, ale hlavně si užít radost z pocitu vítězství nebo ochutnat hořkost porážky. Družstvo přípravy má stabilizovaný kádr, na kterém je možno stavět v dalších letech. Nutno připomenout, že nábor do mládežnických kategorií florbalového oddílu probíhá celoročně v rámci jednotlivých tréninků ve sportovní hale Lanžhot nebo tělocvičně ZŠ Lanžhot.

Těší nás rozšiřování trenérského vzdělávání našich trenérů v rámci vícedenních školení v Brně, Praze a Ostravě. Trenérský kurz úrovně B absolvují Martin Drobík st. a Michal Bernát. Úroveň licence C v červnu absolvují Radim Konrád, Aleš Škrobáček a Přemek Kořínek.

Sezonu jsme již po 12. zakončili klasickým májovým turnajem pořádaným v Lanžhotě. Vítězství si odvezlo druholigové mužstvo

Gullivers Brno. Lanžhot vyslal do turnaje tři mužstva. Nejlépe se umístilo na 3. příčce lanžhotské áčko.

V sokolské neregistrované lize, kterou pořádal břeclavský tým COMMIX Břeclav, jsme nakonec skončili na krásném druhém místě. Přičemž po základní části jsme skončili až na 5. příčce. V play off se mladíkům z Lanžhota nebývale dařilo, především v semifinále Lanžhotčané zaskočili vítěze základní části z Hovorán a díky vysokým výhrám 8:2 a 7:2 postoupili do finále, kde nestačili na pořadatele z Břeclavi v poměru 2:5.

Po krátkém nicnedělání v květnových večerech začíná od 1. června letní příprava, která bude probíhat klasicky 3x týdně na školním hřišti, tělocvičně, stadionu a v přilehlých lesích. Čímž zveme všechny příznivce sportu a pohybu obecně (i z řad jiných oddílů) k připojení se.

Více info pro zájemce na www.florballanzhot.cz

Odkládejte vysloužilé elektrospotřebiče na místa zpětného odběru!

- Můžete je odevzdat prodejci při koupi nového spotřebiče
- Odevzdejte je na sběrný dvůr
- Využijte mobilních sběrných míst – informujte se na obecních úřadech
- Další možnosti pro odevzdání naleznete na www.elektrowin.cz

Víte, že díky recyklaci elektroodpadu se do přírody nedostává velké množství nebezpečných látek, zejména freonů?
Víte, že spotřebiče nejčastěji obsahují kovy, plasty a jiné materiály (sklo či beton), které se díky recyklaci dají znovu využít?

www.elektrowin.cz

Slíby

J. J. Uher

*Nebudem stále bosí běhat jenom mezi květy
a smát se, když nám motýl uletí či bodne včelka;
nebudem každého dne říkat sobě pěkné věty,
vždyť láska ve svém dobru je i zloby nositelka!*

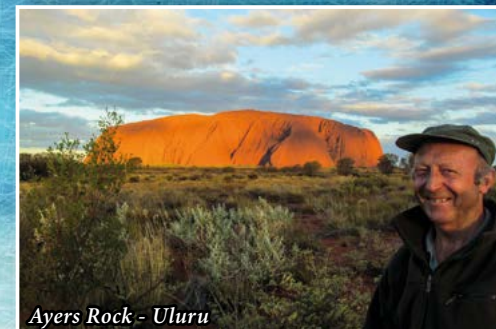
*Nebudem vždycky trpělivě čekat příchod štěstí.
Pláč cizí, otupí v nás k němu soucit, vlastní strasti.
V mladosti viníky za slzy soudili jsme pěští,
pak stárnoucí jsme často přestali jim odpor klásti.*

*Člověka život doprovází statečnost i bázeň;
těm slabé vůle Čas to první bere, druhé přidá!
Dějiny o tom svědčí, jakou silou vládne kázeň
tam, kde jak koně Chaos jeho nositele střídá.*

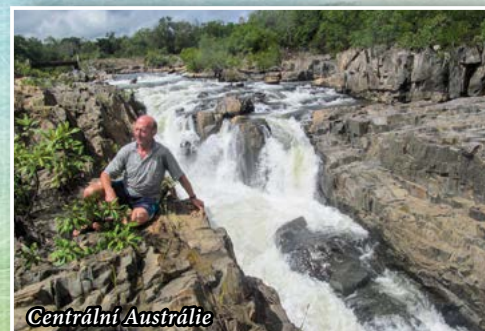
*Vyběhnem mladí na louky bosí, horká srdce plná lásky a nadějí...
UBOŽÍ, kteří (potajmu) slíby tenkrát dané, zpátky vzali by raději!*

Slib... Porušený, mění lásku v nenávist, dodržенý jí dává věrnost. Krátké slůvko, které odhozené trhá pouta manželství; vyhlašuje nepřátelství, dokonce až válku jednoho národa proti druhému. Trvajíc slib staví slabé na nohy a dává jim sílu k činům neuvěřitelným. Zrada na slibu spáchaná, bortí siláka a nechá ho podlehnout slabochovi. Slíby dané unáhleně, stejně rychle od sebe samých zbijají. Ale i kvůli danému slibu je člověk s to ujit bosý dlouhou cestu z ostrých kamenů. Tomu, kdo od slibu utíká v pevných botách úplatků, připraví i dobrá cesta jednou nečekaný pád. Dávat nesplnitelné slíby je stejným ubližováním tomu, koho milujeme, jako nedávat mu žádné. Je pravdou, že jeden zalháním pokrytý nedodržенý slib pouto mezi mužem a ženou netrhá, ale může svádět k opakování. Oboustranně nebezpečné jsou slíby vy-nucované. Stejně jako nedůvěra v ty, které jejich nositel nikdy neporuší. Je třeba cokoli si na-vzájem slibovat tam, kde vládne opravdová láska? Lze vzít slib zpátky? Kdyby ano, jaký smysl by potom láska měla? Na každou otevřenou ránu po porušeném slibu nikdo mast nevytvořil. Jízvy jsou jenom povrchová zahojení. Bolest pod nimi zůstává navždycky... Že ne?

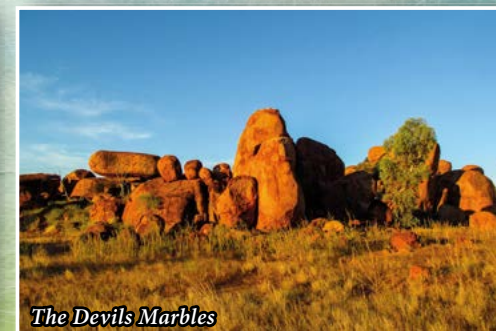
45 dnů „vzhůru nohama“

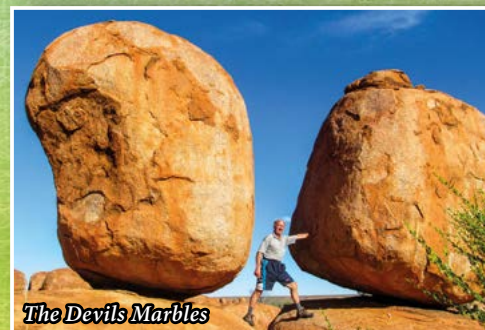
Ayers Rock - Uluru

Centrální Austrálie

The Devils Marbles

The Devils Marbles

Modré hory

Duhové údolí

Dvanáct apoštolů

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 900 ks
vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Martina Sřholcová, telefon 519 336 107, e-mail: srholcova@lanzhot.cz
Redakční rada: E. Klvaňová, J. Bartošová, P. Vlasák, S. Markovičová
Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: červen 2015
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o, www.svetreklamy.cz
Registrowáno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 3/2015 – 7. 8. 2015
Názory popisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

10. atletické přebory Podluží

Akce Uklid'me Česko - dobrovolníci

Skauti ve Slavkově